

Rechtskundig Weekblad

Vereniging zonder winstgevend doel

Verschijnt elke Zondag

Abonnementsprijs: 300 fr. per jaar

Postcheckrekening N° 3185.22

Beheer en Redactie: Mr René VICTOR, Justitiestraat, 21, Antwerpen.

SCHRIJFWIJZE DER NOTARIELE AKTEN

Artikel 13 der wet van 25 ventôse van het jaar XI betreffende het notarisambt beschikt: » *Les actes de notaires seront écrits en un seul et même contexte, lisiblement, sans abréviation, blanc, lacune ni intervalle; ...* ». Deze wetsbepaling beoogt het verzekeren van de materiële onveranderlijkheid der notariële akte en vormt een der waarborgen voor haar authenticiteit. In de doctrine gaf de aangehaalde wetsbeschikking aanleiding tot de regel: » *L'acte notarié doit être écrit entièrement à la main* » (R.P.D.B., s.v. *Notaire*, nr 987 en A. Raucq - P. Cambier, *Traité du notariat*, Brussel, 1943, p. 458, nr 1670).

Ofschoon de wet niet formeel zegt, dat de notariële akte helemaal en met de hand dient geschreven te zijn, is zulks toch algemeen aangenomen. Deze stelling gaat gesteund op de woorden » *lisiblement* » en » *un seul et même contexte* », die in artikel 13 voorkomen. Zij berust tevens op een arrest, dat op 28 Maart 1849 uitgesproken werd door het Hof van Beroep te Brussel (*Pas.*, 1849, 2, 122). Dat arrest wraakte het gebruik van gedrukte formulieren voor leningsakten met hypotheekstelling en vestigde er de aandacht op, dat het woord » *lisiblement* » voldoende aanwijst, dat de ventôsewet handschrift vereist, vermits gedrukte lettertekens steeds leesbaar zijn.

Steeds is tevens aanvaard geworden, dat de notaris niet verplicht is de akte zelf te schrijven. De wet houdt een dusdanige verplichting niet in en derhalve mag de notariële akte geschreven worden ofwel door de notaris, ofwel door een zijner klerken, ofwel door een der partijen, ofwel door om het even welke derde persoon. Het schrijven ener notariële akte door een derde levert nochtans bezwaren op: het is inderdaad strijdig met het geheim der akte en met de discretie-verplichting van de notaris. Een paar akten moeten noodzakelijkerwijze door de notaris zelf geschreven worden. Deze uitzonderingsbepaling geldt voor het testament bij openbare akte (art. 972 B.W.) en voor de opschriftakte van het geheim of besloten testament (artikelen 976 en 979 B.W.).

Artikel 13 der ventôse-wet beoogt zeer blijkbaar een tweevoudig doel: de leesbaarheid der notariële akte verzekeren en de mogelijkheid van vervalsingen uitsluiten. Desondanks wordt de bepaling van artikel 13 sedert lang betreurd en merkt men met reden op, dat de voorziene waarborgen eerder denk-

beeldig zijn en dat een gedrukte of een met de schrijfmachine gestelde tekst niet alleen duidelijker en meer leesbaar voorkomt, doch meteen minder gemakkelijk te vervalsen is dan een handschrift. Er wordt alzo voorgehouden, dat de moderne mechanische middelen doelmatiger de betrachtingen van de ventôse-wet-gever kunnen verwezenlijken.

In Frankrijk werd de gegrondheid dezer overwegingen reeds erkend en is artikel 13 der inrichtingswet van het notariaat gewijzigd geworden door de wet van 21 Februari 1926. Deze wet heeft voor het opmaken der notariële akten in minuut en in brevet het gebruik toegelaten van de schrijfmachine, alsmede van de andere mechanische reproductiemethodes, die heden ten dage bekend zijn. Zij beschikt bovendien in haar artikel 15, dat al de notariële akten, die geheel of ten dele anders dan met de hand geschreven zijn, onderaan de rechte zijde van elk blad moeten geparafeerd worden door de partijen, de notaris en de getuigen, zo hun bijstand vereist is.

In het Groot-Hertogdom Luxemburg heeft een wet van 5 Mei 1930 de beschikkingen overgenomen, die vervat zijn in de Franse wet van 21 Februari 1926. Een ministerieel besluit, dat in uitvoering van de genoemde wet werd uitgevaardigd, bepaalt op zeer gedetailleerde manier de kenmerken, waaraan moet voldaan worden door de onuitwisbare inkt, die voor het schrijven, het drukken, het typen en dgl. der notariële akten dient aangewend te worden.

De Federatie der Notarissen van België heeft reeds meermaals de wens te kennen gegeven om ook hier te lande de wijziging te bekomen van artikel 13 der ventôse-wet. De mening werd geuit, dat er geen enkele reden bestaat om aan de Belgische notarissen te verbieden gebruik te maken van de moderne methodes, die door hun buitenlandse confraters voor het opmaken van hun akten wel worden gebruikt. Mters J. Baugniet en J. Staessens hebben die aan gelegenheid met gezag en aandrang behandeld tijdens de notariële dagen, die te Antwerpen hebben plaats gehad op 27 en 28 September 1947 (cfr R. Jacobs, *Notariële dagen. - Verslagen*, in *R.W.*, 1947-48 p. 235-236.)

Op grond van deze betrachtingen werd op 30 November 1948 op het bureel van de Kamer der Volksvertegenwoordigers een wetsvoorstel neergelegd door

de hrn L. Mellaerts, W. Bruyninckx, Fr. Van Goey, R. Vreven en J. Descampe. Het wetsvoorstel beoogt onder meer de wijziging van artikel 13 der ventôse-wet, die de inrichting van het notariaat inhoudt. Er kan verwacht worden, dat het voorstel zonder vele besprekingen zal aangenomen worden en eerlang als wet in het Staatsblad zal verschijnen. Beknopt weze het bedoelde wetsvoorstel in verband met artikel 13 der ventôse-wet alhier besproken.

Het wetsvoorstel beoogt het eerste lid van artikel 13 der ventôse-wet te doen vervangen door de volgende tekst: «De notariële akten worden, onder de verantwoordelijkheid van de notaris, leesbaar, zonder verkortingen, witte vakken, gapingen of tussenruimten, hetzij met de hand geschreven, hetzij getypt, gedrukt, gelithographeerd of getypographeerd door middel van onuitwisbare inkt waarvan de samenstelling door de Regering wordt bepaald; al de door de notarissen verleden akten, die geheel of ten dele anders dan met de hand geschreven zijn, moeten, onderaan de rechte zijde van elk blad, geparafeerd worden door partijen, de notaris(sen) en de getuigen, indien hun bijstand vereist is».

De voorgestelde wettekst beantwoordt aan het algemeen verlangen. Hij voert ten onzent het systeem in, dat onze meer doordrijvende zuiderburen haast 25 jaren kennen en voorziet also, dat de notariële akten zullen kunnen geschreven worden met de hand, ofwel zullen kunnen getypt, gedrukt, gelithographeerd of getypographeerd door middel van onuitwisbare inkt. Deze nieuwigheid is volkomen onontbeerlijk geworden en beantwoordt ten volle aan de gebiedende eisen van het moderne leven.

Een eenvoudige lectuur van de voorgestelde tekst laat blijken, dat voortaan voor de notariële akte niet alleen het handschrift en het machineschrift in aanmerking zullen komen, doch ook de drukkunst in al hare feitelijke variatie's en dus ook met inbegrip der

steendruk- en boekdrukkunst. Deze uitgebreide nieuwigheid is vanzelfsprekend van het grootste belang om alle tijdverlies uit te sluiten bij het verlijden van zeer geruikelijke akten, waarvan de inhoud praktisch steeds ongewijzigd blijft, zoals de lastenkohieren, de algemene volmachten en dgl. en waarvan het opstel uiteindelijk vreemd blijft aan elk persoonlijkheidselement.

Tot behoud der waarborgen, die door artikel 13 bedoeld zijn, schrijft het wetsvoorstel het gebruik voor van onuitwisbare inkt, waarvan de samenstelling door de Regering zal dienen bepaald te worden en wordt meteen het systeem der parafering ingevoerd voor de akten, die geheel of gedeeltelijk anders dan met de hand geschreven zijn. Al de bedoelde akten, in minuut of in brevet verleden, moeten onderaan de rechte zijde van elk blad geparafeerd worden door de partijen, de notaris of de notarissen en de getuigen, zo hun bijstand vereist is.

Ten aanzien der verplichte parafering is het wetsvoorstel in zeer algemene termen en zonder enig onderscheid opgesteld. De formaliteit der parafering zal derhalve in elk geval dienen toegepast te worden, ook al beslaat de akte slechts één enkele bladzijde of al komen er op het blad reeds geparafeerde randvermeldingen of wijzigingen voor, ofschoon wel mag betoogd worden, dat ze totaal overtollig lijkt in de aangehaalde hypothesen.

Om alle misverstand uit te sluiten, dient er op gewezen te worden, dat de voorgestelde hervorming alleen maar artikel 13 der ventôse-wet beoogt. Deze blijft dus volkomen vreemd aan het openbaar testament en aan de opschriftakte van het geheim of besloten testament. Wat de vorm betreft, zijn de bedoelde akten inderdaad niet onderworpen aan de regelen der ventôse-wet: zij blijven onveranderd beheerst door de schikkingen, die de *Code Napoléon* te dien aanzien behelst.

Raymond JACOBS.

HET JAARLIJKS BETAALD VERLOF

De Wetgeving

Het betaald verlof werd ingesteld door de Wet van 8 Juli 1936.

Pas na 2 jaar toepassing werd ze reeds gewijzigd door de Wet van 20 Oogst 1938, en nadien door de Besluit-Wet van 3 Januari 1946.

Deze wetgeving is hoofdzakelijk een kaderwetgeving.

Ze werd uitgevoerd door het Besluit van de Regent van 16 Februari 1946 dat gewijzigd werd door het Besluit van 28 October 1946, door de Wet van 16 Juni 1947 en onlangs nog door de Wet van 14 Juni 1948 die het verdubbeld betaald verlof in voege heeft gebracht.

Het is niet zonder belang de huidige toestand van deze bijzondere wetgeving vast te stellen en samen te ordenen.

Ze heeft tot heden altijd een voorlopig karakter gehad. Een wetsontwerp is nedergelegd geweest dat voorzag dat de definitieve wetgeving in werking zou treden op 1 Januari 1949.

Daar dit niet verwezenlijkt werd, hebben de Kamers middelerwijl de korte wet gestemd van 4 Maart 1949, houdende vaststelling van het betaald verlof.

Principe

De Wet kent toe:

a) aan de loontrekkenden en leerjongens een jaarlijks verlof waarvan de duur in verhouding is met de geleverde prestaties met een minimum van 6 dagen voor 12 maanden arbeid. (1)

b) aan de jongelingen die recht hebben op een gewoon verlof een verdubbeld verlof indien ze op 31 December van het te beschouwen dienstjaar minder dan volle 18 jaar oud zijn, en een verdubbeld verlof indien ze op hetzelfde tijdstip minder dan 21 jaar oud zijn.

Men ziet dus dat hoe jonger de onderworpen is hoe meer recht hij zal hebben op verlof.

De Wetgever heeft inderdaad te recht gemeend — om physische en morele redenen — dat aan de arbeidende jeugd rust en verzet moesten aangeboden worden.

De arbeiders moeten in België te werk gesteld

(1) Voor mer dan 275 dagen arbeid :	6 dagen verlof.
Voor 226 tot 275 dagen :	5 dagen verlof.
Voor 176 tot 225 dagen :	4 dagen verlof.
Voor 126 tot 175 dagen :	3 dagen verlof.
Voor 76 tot 125 dagen :	2 dagen verlof.
Voor 26 tot 75 dagen :	1 dag verlof.
Voor 15 tot 25 dagen :	½ dag verlof.
Minder dan 15 dagen arbeid :	geen verlof.

zijn of in het buitenland maar gehuisvest in België en in dienst van een in België gevestigde uitbatingsetel.

Getrouw tot hiertoe aan het beginsel van bijna alle sociale wetgeving is deze wet niet van toepassing op de dienstboden en huispersoneel, op het personeel van familieondernemingen en op het personeel van de Nationale Maatschappij van Belgische Spoorwegen. Deze laatste categorie geniet van een speciaal regime.

Indeling der rechthebbenden

Sinds het Besluit van 28 December 1944, dat het stelsel der Maatschappelijke Zekerheid heeft ingehuldigd, is deze wetgeving gewijzigd geweest zowel voor wat aangaat de toepassing van de Wet als de uitvoeringsmodaliteiten.

Men moet een onderscheid maken tussen de volgende categorieën :

1) Werkgevers, thuisarbeiders en leerjongens,

- a) die onder toepassing der Maatschappelijke Zekerheid vallen :

De bijdragen die de werkgevers uit dien hoofde verschuldigd zijn en die ten hunne laste vallen, bedragen 5 % van het bruto-loon en worden rechtstreeks gestort aan de Rijksdienst van Maatschappelijke Zekerheid (R.M.Z.). (Art. 2 van de Wet van 14 Juni 1948.)

Er weze aan herinnerd dat de werkgevers te meer gehouden zijn aan de verlofkas, waarbij ze aangesloten zijn, een eensluidend afschrift over te maken van de verklaringen die zij driemaandelijks aan de R.M.Z. bezorgen en waarbij ze het aantal arbeidsdagen, dagen van werkloosheid, werkonbekwaamheid enz. vermelden.

De verlofbezoldiging wordt aan ieder arbeider uitgekeerd na het verstrijken van het dienstjaar.

- b) die niet onder toepassing vallen van de R.M.Z. :

In dit geval moeten de werkgevers een verlofkaart invullen die in hun bezit blijft zolang de arbeider bij hen in dienst is. Tegen ontvangstbewijs wordt deze aan den arbeider overgemaakt wanneer het dienstcontract een einde neemt.

Het betaald verlof bedraagt ook 5 % maar moet op de volgende manier geregeld worden.

Op de verlofkaart worden zegels aangebracht ten bedrage van 4 % van het bruto-loon hetzij bij elke loonsbetaling, hetzij ten minste eenmaal per maand.

Daarenboven stort de werkgever aan de verlofkas een bedrag van 1 % van het bruto-loon.

Vele werkgevers weten niet — en er weze er daarom op gedrukt — dat de storting van 4 % bovendien verplichtend is in de volgende gevallen, niet-tegenstaande geen normaal loon wordt uitbetaald :

- wanneer de arbeider zich, ingevolge een arbeidsongeval, in de onmogelijkheid bevindt zijn werk voort te zetten, tot de arbeid hernomen wordt of het ongeval definitief geconsolideerd is — worden de 4 % berekend op het basisloon gebruikt voor het vaststellen van de vergoeding voor tijdelijke en volledige werkonbekwaamheid;
- wanneer de arbeid wordt gestaakt wegens ziekte — gedurende de eerste detrig dagen moeten de zegels slechts aangebracht worden als een medisch certificaat wordt voorgelegd;
- bij oproeping onder de wapens voor een normale periode;
- wanneer de arbeider afwezig is ingevolge een

vooraf door de werkgever verleende toelating of wanneer dit te wijten is aan overmacht en dit voor 12 dagen afwezigheid per jaar.

2) Bedienden er mee gelijkgesteld.

De gewone bezoldiging is wettelijk bepaald naar verhouding van een halve verlofdag per maand dienst, verricht bij een of meerdere werkgevers in den loop van het beschouwde dienstjaar.

Deze bezoldiging zal derhalve overeenstemmen met 6, 12 of 18 dagen. De Wet van 14 Juni 1948 voorziet de verdubbeling van het verlofgeld voor alle loontrekkenden.

De voorziene verhoging staat gelijk met 1/48 der wedde der maand waarin het verlof ingaat, per halve verlofdag met een maximum van 24/48 (geval der bedienden minder dan 21 of 18 jaar op 31 December).

3) Leergezellen.

De niet-bezoldigden hebben recht op een jaarlijks verlof waarvan de duur wordt bepaald naar verhouding van een halve verlofdag per maand leertijd tijdens het beschouwde dienstjaar bij een of meerdere werkgevers doorgebracht.

De bezoldigden genieten van hetzelfde regime als de werklieden die nog niet onder toepassing van de Maatschappelijke Zekerheid vallen.

Tijdstip

Het verlof dient toegekend binnen de 12 maanden na het einde van het verlofdienstjaar.

Het mag niet worden verleend vóór 1 Mei of na 31 December tenzij op verzoek van de betrokken arbeider.

De datum van het verlof wordt jaarlijks bij gemeen overleg tussen patroon en werkmans vastgesteld.

Ingeval van niet akkoord zal het geschil geregeld worden door de Voorzitter van de Werkrechtensraad der plaats waar de onderneming gevestigd is of bij gebreke hieraan door de heer Vrederechter.

We hebben reeds gezegd dat de werkgever verplicht was betaald verlof uit te keren in geval van werkonderbreking ingevolge arbeidsongeval, ziekte of normale heroproeping onder de wapens. Er weze aan toegevoegd dat van het verlof de werkgever niet mag afnemen de wettige feestdagen — met uitzondering der Zondagen — en de rustdagen opgelegd door wetten en besluiten nopens arbeidsduur en zondagrust.

Het wetsontwerp betreffende het betaald verlof heeft als doel de beginselen in een definitieve tekst vast te leggen en aan de arbeiders het mogelijk te maken van hun verlof doeltreffend gebruik te maken en aldus werkelijk de doeleinden te bereiken welke de wetgever voor ogen had in 1936 bij de invoering van een stelsel voor verlof met loon.

Dit wetsontwerp wil voornamelijk het verdubbeld recht bestendigen — personeel van landbouwondernemingen inbegrepen — en door verschillende artikels van de wet van 14 Juni 1946 in te trekken, geeft het een brederen zin voor wat tijdperk en ondernemingen betreft.

De Raad van State, afdeling Wetgeving, Eerste Kamer, door de Minister van Arbeid en Sociale Voorzorg geraadpleegd, heeft ter zitting van 20 November 1948 een interessant advies uitgebracht.

Als men de grote indelingen van deze diverse wetten beschrijft — zonder zelfs in details te treden, hetgeen het kader van deze bijdrage niet toelaat — moet men het oordeel van de Raad van State ten volle beamen wanneer het verklaart : « De wetgeving

betreffende het betaald verlof is ingewikkeld en een samenordening dringt zich op.»

Drukken wij de wens uit dat een vereenvoudigde wetgeving de bepalingen op het betaald verlof duidelijker zou maken, niet alleen omdat de juridische middens er voor bezorgd zijn dat een degelijke technische

wetgeving de overgangsbepalingen zouden vervangen, maar ook omdat de werkgevers, die jaarlijks deze wetgeving moeten toepassen er alle belang bij hebben nauwkeurig hunne rechten en plichten te kennen.

Paul POLLET,
Advocaat te Antwerpen

RECHTSPRAAK

HOF VAN VERBREKING

1e Kamer. — 13 Januari 1949.

Eerste Voorzitter: M. Soenens.

Raadsheer-Verslaggever: M. Bareel.

Eerste Advocaat-Generaal: M. Hayoit de Thermicourt.

1. **Vonnis.** — Wanneer is er stilzwijgende berusting?
2. **Motivering.** — Verplichting voor de rechter de motieven te doen kennen waarom hij meent het bewijs van aangeboden feiten niet te moeten toelaten.

1. *Een stilzwijgende berusting in een vonnis of arrest mag slechts afgeleid worden uit daden van de betrokken partij, waaruit ondubbelzinnig haar bedoeling blijkt om zich aan de beslissing te onderwerpen.*

De betekening van een arrest, waarbij aan de betekende partij slechts een deel van haar eis wordt toegewezen, kan niet beschouwd worden als berusting in het arrest in zijn geheel.

2. *Weliswaar staat de vraag, of te bewijzen aangeboden feiten ter zake dienende zijn ter beoordeling van de rechter over de feiten, doch deze is verplicht de motieven te doen kennen op grond waarvan hij meent het bewijs van een of meer dier feiten niet te moeten toelaten.*

Niet voldoende is de overweging dat «het gestelde feit naar rechte niet genoeg bewezen is door de tijdens het boetstraffelijk onderzoek ingewonnen elementen», daar deze overweging de conclusies niet beantwoordt van de partij, die aanbod bedoeld feit door alle middelen rechtens, inzonderheid door getuigen, te bewijzen, d.w.z. door andere overtuigings-elementen dan die welke uit het strafrechtelijk onderzoek konden blijken.

Pouyon A. t/ Damade M.

Gelet op het bestreden arrest door het Hof van Beroep te Brussel op 12 Juli 1947 gewezen;

Over het middel van niet-ontvankelijkheid, afgeleid hieruit dat de aanlegger stilzwijgend in het bestreden arrest berust heeft door dit aan de pleitbezorger van verweerster te doen betekenen:

Overwegende dat het arrest, uitspraak doende over de eis tot echtscheiding, door de aanlegger ingesteld, deze toelaat 5 van de door hem gestelde feiten te bewijzen, maar de toelating tot het bewijs van een zesde feit weigert;

Overwegende dat de akte van betekening, waarop de verweerster wijst als een berusting behelzende, vermeldt dat de betekening gedaan is tot zodanige doeleinden als het naar rechten behoort, en onder alle voorbehoud;

Overwegende dat een stilzwijgende berusting in een vonnis of arrest slechts kan afgeleid worden uit daden of feiten, die op een zekere en niet dubbel-

zinnige wijze van het inzicht van de partij doen blijken om zich aan de beslissing te onderwerpen;

Overwegende dat de betekening onder alle voorbehoud van een arrest, dat slechts aan degene die betekent een deel van zijn eis toekent, niet als berusting in het geheel arrest kan aangezien worden; dat het middel van niet-ontvankelijkheid dus niet gegrond is;

Over het enig middel: schending van artikel 97 der Grondwet, en voor zoveel als nodig van de artikelen 252 tot 254 van het Wetboek van Burgerlijke Rechtspleging doordat het bestreden arrest uit de feiten, waarvan het bewijs is toegelaten, op het door de aanlegger in cassatie in conclusies gedaan aanbod het onder nummer 1 gesteld feit gesloten heeft, betreffende de omstandigheden waarin de verweerster in verbreking zich leende tot de vruchtafdrijvende handelingen van haar moeder;

dan wanneer geen enkel reden is uitgedrukt om deze uitsluiting te rechtvaardigen en dat de lezing van het arrest evenmin van welke impliciete rechtvaardiging ook van deze beslissing doet blijken die dus niet naar de wet gemotiveerd is;

Overwegende dat de aanlegger, luidens zijn bijkomende conclusies, vóór het Hof van Beroep genomen, besloot om toegelaten te worden tot het bewijs door alle rechtsmiddelen, getuigenissen inbegrepen van de volgende feiten:

1) sedert het vertrek van concludeerder naar Engeland en buiten zijn weten stelde zijn echtgenote de echtelijke woning ter beschikking van haar moeder om er vruchtafdrijvingen te plegen; dat zijn echtgenote kennis had van deze vruchtafdrijvingen, die in haar aanwezigheid in de woning geschiedden;

2) tot 6) verschillende andere feiten, voorgesteld als jegens de aanlegger beledigingen uitmakende van erge aard;

Overwegende dat het bestreden arrest vaststelt dat de vordering tot echtscheiding, door de aanlegger vervolgd, onder meer gegrond is op het feit dat verweerster toegelaten zou hebben dat haar moeder in de echtelijke woning overging tot vruchtafdrijvende manoeuvres, waarvoor de moeder van verweerster veroordeeld werd;

Overwegende dat het arrest daarna hierop wijst, dat de verweerster in de vervolgingen ten laste van haar moeder niet werd betrokken en dat het hierboven bedoeld verwijt door de tijdens het boetstraffelijk onderzoek ingewonnen elementen niet genoeg in rechte bewezen is;

Overwegende dat het arrest het bewijs der feiten toelaat, behalve van het hierboven bedoeld feit 1°, dat alleen betrekking heeft op de omstandigheden waarin de verweerster de vruchtafdrijvende manoeuvres van haar moeder zou begunstigd hebben;

Overwegende dat, indien de rechter over de feiten soeverein het dienend karakter der feiten waarvan het bewijs door een partij is aangeboden beoordeelt, hij nochtans de plicht heeft de motieven te doen

kennen waarom hij meent het bewijs van het ene of het andere dezer feiten niet te moeten toelaten;

Overwegende dat de rechter over de feiten in casu, om het eerste der gestelde feiten van de hand te wijzen, zich bepaalt bij de verklaring dat hetzelfde naar rechte niet genoeg bewezen is «door de tijdens het boetstraffelijk onderzoek ingewonnen elementen»;

Overwegende dat dergelijke reden de conclusies van aanlegger niet beantwoordt, die voorstelde het bewijs te leveren van het onder nummer 1 gesteld feit door alle rechtsmiddelen, getuigenissen er in begrepen, dit wil zeggen door andere overtuigingselementen dan die, welke uit het boetstraffelijk onderzoek konden blijken;

Overwegende dat het bestreden arrest alzo het in het middel ingeroepen artikel 97 der Grondwet heeft geschonden;

Om die redenen :

Verbreekt het bestreden arrest doch slechts in zover dit arrest geweigerd heeft aanlegger toe te laten tot het bewijs van het feit, onder nummer één gesteld in zijn vóór het Hof van Beroep genomen conclusies; Beveelt dat onderhavig arrest zal overgeschreven worden in de registers van het Hof van Beroep te Brussel en dat melding er van zal gemaakt worden op de kant van de gedeeltelijk vernietigde beslissing;

Veroordeelt de verweerster tot de kosten;

Verwijst de zaak naar het Hof van Beroep te Luik om te beslissen of het feit, onder nummer 1 gesteld in de conclusies van de aanlegger, dient begrepen onder de feiten waarop het getuigenverhoor, waarmede de Voorzitter van de Rechtbank te Charleroi belast is, betrekking heeft.

HOF VAN VERBREKING

1e Kamer. — 3 Maart 1949.

Eerste Voorzitter : M. Soenens.

Raadsheer-Verslaggever : M. Fontaine.

Advocaat-Generaal : M. Janssens de Bisthoven.

Onvoldoende motivering. — Bailee clause. — Niet behoorlijke beantwoording van een argument van eiser in het bestreden arrest.

Tussen verzekerde en verzekeraar bedongen «bailee clause», krachtens welk beding de verzekerde zich verbindt in eigen naam van de vervoerder de vergoeding te vorderen van de tijdens het vervoer aan de verzekerde goederen overkomen schade en daarbij te handelen, overeenkomstig de aanwijzingen van de verzekeraar, op straf zoniet de van de verzekeraar ontvangen som aan deze te moeten terugbetalen, bij welk beding de bij art. 22 van de wet van 11 Juni 1874, op de verzekeringen bepaalde subrogatie buiten werking wordt gesteld.

De door de verzekerde, nadat hij van de verzekeraar de verzekeringspenningen zogenaamd als geldlening had ontvangen, tegen de verweerder ingestelde vordering tot schadevergoeding werd door het Hof van Beroep wegens gebrek aan belang niet ontvankelijk verklaard. Doordat het bestreden arrest de stelling van de verzekerde, dat hij bij het instellen der vordering wel degelijk belang had, daar hij anders verplicht zou zijn het van de verzekeraar ontvangen bedrag aan deze terug te betalen, niet behoorlijk heeft beantwoord, is het onvoldoende gemotiveerd.

Pinero Antonio t/ N.V. Agence Maritime
De Keyzer-Thornton en Cs.

Gelet op het bestreden arrest, op 11 Juni 1947 gewezen door het Hof van Beroep te Brussel;

Overwegende dat het bestreden arrest de eerste en de derde verweerster buiten zaak stelt en de vordering van aanlegger tegen de tweede verweerster niet ontvankelijk verklaart;

Overwegende dat de tot staving van de voorziening ingeroepen middelen uitsluitend de jegens de tweede verweerster gewezen beslissing bedoelen;

Dat de voorziening, voor zover ze gericht is tegen de eerste en de tweede verweerster, dus niet ontvankelijk is;

Wat de tweede verweerster betreft :

Over de drie eerste middelen samen :

het eerste : schending van artikel 97 der Grondwet, doordat het bestreden arrest de vordering onontvankelijk verklaart bij gebrek aan belang, om reden dat eiser onder de mantel van een zagezegde geldlening schadeloos zou gesteld geweest zijn wegens de bedoelde schade door de verzekeraar der lading, die in werkelijkheid de vordering zou inspannen onder de naam van eiser, dewelke geen andere verplichting desaangaande zou opnemen dan de onderrichtingen van die verzekeraar na te volgen, — zonder het middel in overweging te nemen, waarbij eiser in zijn vóór het Hof van Beroep genomen besluiten staande hield «dat zelfs indien men aannam dat hij door de verzekeraar geheel vergoed werd, hij niet-temin belang zou hebben onderhavige vordering in te stellen», want uit de bewoordingen van de kwijting, afgeleverd door eiser aan de verzekeraar ingevolge de geldlening, die het arrest verklaart niets anders te zijn dan de verdoken betaling van de verzekeringsvergoeding, vloeit voort «dat de partijen overeengekomen zijn dat het voordeel der indeplaatsstelling, voorzien bij artikel 22 der wet van 11 Juni 1874, geschorst zou zijn en dat eiser verplicht zou zijn een vordering tegen de dader van de schade in te stellen op straf de door de verzekeraar gestorte som te moeten teruggeven»,

doordat bijgevolg het bestreden arrest de vordering onontvankelijk verklaard heeft, zonder uitleg te verschaffen over de redenen waarbij eiser zich voorstelde de ontvankelijkheid dier vordering te bewijzen; doordat het arrest dus niet wettelijk gemotiveerd is;

het tweede : schending van artikel 97 der Grondwet, doordat het bestreden arrest de vordering onontvankelijk verklaart bij gebrek aan belang om reden dat eiser onder de mantel van een zagezegde geldlening wegens de bedoelde schade door de verzekeraar der lading schadeloos zou gesteld zijn en dat het in werkelijkheid die verzekeraar zou zijn, die zou optreden tegen de verweersters onder de naam van eiser, die geen andere verplichting desaangaande opneemt dan de onderrichtingen van de verzekeraar na te volgen — zonder het middel in overweging te nemen, waarbij eiser in zijn vóór het Hof van Beroep genomen besluiten staande hield «dat, in alle geval niet kan betwist worden dat de bedingen van het kwijtschrift, dat hij aan de verzekeringsmaatschappij afgegeven had, hem verplichtten tegen de verantwoordelijke daders der schade te handelen in hoedanigheid van naamlener van deze verzekeringsmaatschappij», «dat geen enkele wet het uitoefenen van de vorderingen door een naamlener verbiedt, d.i. door de schijnbare titularis van rechten welke in werkelijkheid aan een derde toebehoren», behalve

in de veronderstelling, die in casu niet verwezenlijkt werd, waarin die uitoefening zou plaats hebben tot ontduiking der wet of schade zou berokkenen aan de schuldenaar, en dat «het volbrengen van de lastgeving, volgende uit die overeenkomst van naamlening in hoofde van eiser een voldoende belang uitmaakte om een vordering tot verantwoordelijkheid tegen verweersters in te stellen»; doordat bijgevolg het arrest niet wettelijk gemotiveerd is;

het derde: schending van artikel 97 der Grondwet, doordat het bestreden arrest — terwijl eiser staande hield in zijn vóór het Hof van Beroep genomen besluiten, dat de uitvoering der lastgeving, voortvloeiende uit de overeenkomst van naamlening, die hij gesloten had met de verzekeraar der bedoelde lading, in zijn hoofd een voldoende belang daarstelde om een vordering in te spannen tegen de verweersters en dat het niet bewezen was dat die overeenkomst van naamlening zou gesloten geweest zijn tot ontduiking der wet of dat zij schade zou berokkenen aan de verweersters, die trouwens geen enkele ontduiking of schade opwerpen — niettemin de vordering onontvankelijk verklaart bij gebrek aan belang om reden dat de inlassing in een verzekeringspolis van een clause, die aan de verzekerde de verplichting oplegt, «werkelijk tot doel heeft vreemde verzekeringsvennootschappen die het voorschrift van artikel 198 van het Koninklijk Besluit van 30 November 1935 tot samenschakeling van de wetten op de handelsvennootschappen niet hebben nageleefd, toe te laten aan de sanctie van bedoelde wetsbepalingen te ontsnappen en hen een toegang tot het rechtshuis bij middel van een naamleener te bezorgen», en dat «dergelijk beding voor uitslag kan hebben derden, door de verzekerde gedagvaard, en van te beroven excepties te doen gelden die zij aan de verzekeraar op beslissende wijze hadden tegengesteld»;

doordat die beweegredenen niet toelaat te onderscheiden of in casu bedoelde clause tot doel had de wet te ontduiken, of tot gevolg had schade te berokkenen aan derden, en dus duister is of ten minste, dubbelzinnig;

doordat in alle geval die beweegredenen niet op geschikte wijze het middel in overweging nemen, waarbij eiser staande hield, dat het bestaan ener wetsontduiking of ener schade aan de rechten der derden noch bewezen was, noch zelfs aangevoerd werd door de verweersters;

doordat dienvolgens het bestreden arrest niet wettelijk gemotiveerd is;

Overwegende dat uit het bestreden vonnis en uit het vonnis, dat het bekrachtigt, blijkt dat de tussen aanlegger en zijn verzekeraar aangegane verzekeringsovereenkomst, betreffende het vervoer van galvaniseerde ijzerdraad van Antwerpen naar Buenos Aires, waarover het in het proces gaat, een beding behelsde, «Bailee Clause» geheten, waarbij aanlegger zich verplichtte in zijn naam de verantwoordelijke vervoerders te vervolgen, en te handelen volgens de onderrichtingen en onder het toezicht van de verzekeraar, aldus verstaan zijnde dat de indeplaatsstelling van artikel 22 van de wet d.d. 11 Juni 1874 uitgesloten was;

Overwegende dat, daar de vordering door aanlegger tegen verweerder ingesteld in uitvoering van dat beding, door de eerste rechter niet onvankelijk werd verklaard, aanlegger vóór de rechter in hoger beroep conclusies nam, waarin hij staande hield, in hoofdorde dat, — daar hij van zijn verzekeraar slechts een lening had gekregen, welke moest terugbetaald worden wanneer de vervoerder hem zou vergoed hebben, — hij bij het instellen van de vordering belang had; in bijkomende orde, dat, ware hij zelfs door de ver-

zekeraar volledig vergoed, hij toch bij het instellen van de vordering belang zou hebben, vermits hij daartoe gehouden was door zijn overeenkomst op straf aan de verzekeraar de som te moeten teruggeven welke deze laatste hem gestort had; dat in rechte niets er zich tegen verzet dat de echte schuldeiser zich van een stroman bedient, schuldeiser in schijn, om een schuldenaar te vervolgen, daar de aanstelling van een persoon, die zijn naam leent in rechte, slechts ongeoorloofd is wanneer men daardoor de wet wil ontduiken of de tegenpartij wil schaden, wat hier het geval niet was, vermits de verweerder noch bewees noch aanvoerde dat de overeenkomst met de stroman voor het lenen van zijn naam, tot dat doel strekte of dat gevolg had;

Overwegende dat het bestreden arrest beslist dat de door aanlegger ingeroepen lening niets anders is dan de verborgen betaling van de verzekeringsvergoeding door de verzekeraar aan aanlegger verschuldigd; dat het daaruit afleedt dat de uitkomst van de vervolging, aan aanlegger opgelegd, voor hem persoonlijk geen belang biedt;

Overwegende dat het arrest, daardoor het hoofdmiddel van de conclusies van aanlegger verworpen heeft;

Doch overwegende dat het bestreden arrest geen antwoord verstrekt op het bijkomend middel, waarbij werd staande gehouden dat aanlegger bij het instellen van de vordering belang had om te vermijden dat hij aan zijn verzekeraar de som zou moeten terugbetalen welke hij van deze ontvingen had; dat het arrest, wat de aanstelling betreft van de persoon die zijn naam leende, de bewering van aanlegger niet op gepaste wijze beantwoordt; dat, inderdaad, zonder vast te stellen, dat in casu de bemiddeling van een naamleener bedrieglijk of voor de tegenpartij schadelijk zou zijn, het er zich bij beperkt hierop te wijzen, enerzijds, dat dergelijk beding dikwijls in werkelijkheid tot doel heeft buitenlandse verzekeringsvennootschappen, welke verzuimd hebben zich naar de voorschriften te gedragen van artikel 198 van de samengeschakelde wetten op de vennootschappen, toe te laten aan de sanctie van die voorschriften te ontsnappen en in rechte op te treden bij middel van een stroman, anderzijds, dat het voor uitwerksel kan hebben de derden, door de verzekerde gedagvaard, er van te beroven excepties te doen gelden welke zij met welgelukken tegen de verzekerde zouden ingeroepen hebben;

Overwegende dat de middelen gegrond zijn;

Om die redenen:

Verwerpt de voorziening voor zover ze gericht is tegen: 1° «Naamloze Vennootschap l'Agence Maritime De Keyzer-Thorton»; 2° de vennootschap van Engels recht «A. H. Lilley & C°»;

Veroordeelt aanlegger tot de kosten van die voorzieningen en tot een vergoeding van 150 fr. jegens elke van die verweersters;

Verbreekt het bestreden arrest voor zover het gericht is tegen de N.V. van Engels recht «The Clare Shipping Cy Ltd»;

Beveelt dat onderhavig arrest zal overgeschreven worden op de registers van het Hof van Beroep te Brussel en dat melding er van zal gemaakt worden op de kant van de gedeeltelijk vernietigde beslissing;

Veroordeelt de verweerder tot de kosten van de tegen haar gerichtte voorziening;

Verwijst de zaak alzo omschreven naar het Hof van Beroep te Gent.

NOOT: Betreffende de Bailee Clause zie men: Nolst Trenité, Zeeverzekering, 2e druk, blz. 701; Dorhout Mees, Schadeverzekeringsrecht, 2e druk, blz. 529.

HOF VAN BEROEP TE LUIK

5e Kamer. — 26 Januari 1949.

Voorzitter : M. Claessens.
 Raadsheren : MM. Albert en Goffinet.
 Advocaat-Generaal : M. Glenisson.
 Pleiters : Mrs. Ruiters en Buisseret.

Buitengewoon huurrecht. — Niet-toepasselijkheid van artikel 10 van de wet van 31 Juli 1947.

In verband met de omstandigheden, inzonderheid met het vonnis van uitzetting tegen de huurder, moet worden aangenomen, dat de door verhuurder van huurder ontvangen som niet is een ongeoorloofd verkregen bedrag als bedoeld in art. 10 van de wet van 31 Juli 1947, doch een tegenprestatie van de huurder voor het afstand doen door de verhuurder van zijn rechten uit voormeld vonnis.

Ghyssens t/ Thyssen.

Overwegende dat uit het ter zitting van het Hof gedane onderzoek, zoals uit de gegevens van de strafbundel gebleken is, dat noch het Openbaar Ministerie, noch de Burgerlijke Partij, noch de eerste Rechter, voldoende rekening gehouden hebben met zekere ter zake bestaande omstandigheden, welke gezegde zaak in een heel speciaal daglicht stellen;

Overwegende dat, indien op eerste zicht — ofschoon geen enkel bewijs bijgebracht wordt dat de door de Wet van 31 Juli 1947 voorziene werkelijke huurprijs op 1 Augustus 1939 voor bedoeld huis wel 5.000 fr. per jaar was — betichte Thyssen wel voor bedoeld huis overdreven sommen schijnt ontvangen te hebben, onmiddellijk dient aangestipt te worden dat het door hem verleend huurceel — of zagezegd huurceel — van heel bijzondere aard was;

Overwegende dat inderdaad niet kan betwist worden, niet alleen dat hoger beschreven overeenkomst tot stand kwam na herhaalde afsmekingen van de Burgerlijke Partij en ten gevolge van een list van harentwege; — list over de eerlijkheid waarvan het Hof zich niet uit te spreken heeft — maar ook, en vooral nadat zij tegen haar een vonnis van uitzetting had horen uitspreken;

Overwegende dat bedoeld vonnis met al zijn kracht van onherroepelijke rechterlijke beslissing gans de zaak, inbegrepen de intieme drijfveren van beide partijen beheerst heeft;

Overwegende dat het dat vonnis was dat de Burgerlijke Partij moest doen verdwijnen; dat zij zich trouwens slechts in beweging stelde toen dit vonnis ging uitgevoerd worden;

dat haar echtgenote zo ver gegaan is te beweren (door deurwaarder Philips) dat de litigieuze overeenkomst al reeds tot stand gekomen was, juist om aan de uitzetting te ontsnappen;

Overwegende dat van zijn kant de eigenaar door voormeld vonnis meester van de toestand was, en van een dergelijk voordeel niet kon afstand doen, tenzij tegen een aanzienlijke tegenprijs;

Overwegende dat op normale wijze en juridische wijze beide partijen twee overeenkomsten hadden moeten sluiten; eerst en vooral een dading om het tussen partijen tot stand gekomen vonnis te vernietigen en dan een nieuw huurcontract om het genot van bedoeld huis aan de B.P. voor een nieuwe termijn van drie jaar te geven;

Overwegende dat, indien beide partijen — in hun onwetendheid van de wet — slechts één document

opstelden, betiteld «huurverlenging», zij toch wel hebben moeten voelen en weten dat, zolang het vonnis van uitzetting bleef bestaan, er geen huurverlenging mogelijk was en dat op uitdrukkelijke of stilzwijgende wijze dit vonnis moest verdwijnen, vooraleer er sprake kon zijn van een nieuwe huur;

dat zij dus bij hun onderhandelingen met het bestaan van dat vonnis rekening hebben moeten houden en dat het gezond verstand ons zegt, dat een gedeelte — zelf een groot gedeelte — van de betaalde som heeft moeten dienen om bedoeld vonnis uit de weg te ruimen;

Overwegende dat het niet betwist kan worden, dat het aan om 't even welke pleiter vrijstaat van de in zijn voordeel door een vonnis toegewezen rechten afstand te doen tegen het bekomen van andere voordelen of betaling van een som geld,

dat de Wet van 31 Juli 1947, die van strikte uitlegging is, dit gedeelte van het algemeen recht niet aangeraakt heeft en dus niet kan veranderd hebben;

Overwegende dat, vermits beide partijen «in globo» gerekend hebben, het niet mogelijk is te bepalen welke som de tegenwaarde van de tussen partijen op noodzakelijke wijze tot stand gekomen stilzwijgende dading vertegenwoordigt; en dus ook niet welke som als de werkelijke huur dient beschouwd te worden; met het gevolg dat dus niet voldoende bewezen is dat betichte Thyssen de bepalingen van artikel 10 van voornoemde Wet overtreden heeft;

Om die redenen :

Het Hof,

het vonnis a quo hervormende,

Verklaart Thyssen niet schuldig aan de hem ten laste gelegde feiten, enz.

BURGERLIJKE RECHTBANK TE ANTWERPEN

1e Kamer. — 15 Januari 1949.

Voorzitter : M. Blockx.
 Rechters : M.M. Ceulemans en Biltris.
 Pleiters : Mrs. Schöller, Valvekens en J. Mertens.

1. **Onrechtmatige overheidsdaad. — Bevoegdheid van de rechter in geval van aantasting van een burgerlijk recht door een onwettige handeling van de overheid.**

2. **Gemeente. — Wet van 29 Augustus 1919. — Grenzen van de bevoegdheid van een lager orgaan om de wettelijke voorschriften van een hoger orgaan aan te vullen.**

1. *De vraag of een burgerlijk recht door een onwettige handeling van de overheid is aangetast, staat ter beoordeling van de rechter ingevolge art. 92 der Grondwet.*

2. *Het gemeentebestuur is bevoegd tot aanvulling van de bepalingen van art. 1 der wet van 29 Augustus 1919 door het stellen van bijgevoegde vereisten, doch enkel wat betreft de vereisten van openbare zedelijkheid en hygiëne bedoeld in art. 2, lid I van dezelfde wet.*

Het verschuldigd zijn van achterstallige belastingen heeft niets te maken met de openbare zedelijkheid.

Ingevolge art. I, lid I van voormelde wet kan de uitreiking van het in art. 8, lid 2 bedoelde certificaat alleen gewijzigd worden indien de tegenwoordige herbergier in gebreke is met de betaling van door hem verschuldigde belastingen, niet indien

slechts de vorige caféhouder achterstallige belastingen schuldig is.

De in art. I van meergenoemde wet behandelde stof maakt een volledig tot in alle bijzonderheden door de wetgever uitgewerkt geheel uit, zodat krachtens de algemene beginselen van het bestuursrecht het gemeentebestuur onbevoegd is op dat stuk nog nadere voorschriften te maken.

Brouwerij De Populieren t/Stad Antwerpen en Belgische Staat.

Overwegende dat de vordering er toe strekt, beide verweerders hoofdelijk te doen veroordelen tot het betalen ener schadevergoeding van 250 Frs. per dag, en zulks vanaf 17 Februari 1948 tot de dag der opening van de drankgelegenheid, gelegen te Antwerpen, Bolivarplaats 14, onder voorbehoud dit bedrag te vermeerderen, of althans tot het afleveren door eerste verweerder van de attesten van moraliteit en hygiëne, alleszins tot gemeen verklaring van het te vellen vonnis aan tweede verweerder, dit alles met veroordeling tot de wettelijke en gerechtelijke intresten op de gevraagde sommen, en bepaling dat het te vellen vonnis uitvoerbaar zal zijn bij voorraad, — geding tegenover elk der partijen geschat op meer dan 50.000 Frs.

Overwegende dat eiseres de in de dagvaarding bedoelde drankgelegenheid in huur heeft en er een openingstaks voor ter beschikking heeft;

Dat zij sedert 15 Februari 1948 bedoelde herberg voortverhuurt aan een zekere Claessens René, dewelke aan de Gemeentelijke Overheid het door art. 8 par. 2 der wet van 29 Augustus 1919 bedoeld certificaat aangevraagd heeft, ten einde aan de Ontvanger der belastingen te bewijzen, overeenkomstig hetzelfde wetsartikel, dat hij zich niet bevindt in één van de gevallen van uitsluiting, voorzien door artikel 1 derzelfde wet;

Dat de politiecommissaris der 8e wijk, Antwerpen, dewelke bevoegd was om bedoeld moraliteitscertificaat af te leveren, weigerde zulks te doen, verwijzend naar een dienstorder van 28 December 1929 van dhr Burgemeester van Antwerpen, waarin het aan de Politiecommissarissen verboden werd voortaan nog certificaten af te leveren, indien zij niet vooraf bericht hadden ontvangen vanwege de Ontvanger der rechtstreekse belastingen en vanwege de Ontvanger der stadsbelastingen, dat al de belastingen, welke door de voorgaande caféhouder verschuldigd waren, werden vereffend;

Overwegende dat het dienstorder van de Burgemeester op zijn beurt geïnspireerd was door een schrijven vanwege de controleur der bijzondere staatsstaken dd. 27 November 1929 waarin deze laatste aan de Burgemeester in overweging gaf aldus op te treden, om de vaak onmogelijke invordering der belastingen ten laste van uittredende herbergiers te verhelpen, gegeven zijnde dat de prijs der overname gewoonlijk reeds betaald en een derde-beslag derhalve reeds onmogelijk geworden is op het ogenblik dat de overname ter kennis wordt gebracht van de ontvanger;

Overwegende dat de vorige caféhouder nog zekere belastingen verschuldigd was gebleven;

Dat eiseres bij aangetekende brieven van 17 Februari 1948 zowel de Politiecommissaris als het Stadsbestuur in gebreke heeft gesteld het gevraagde certificaat af te leveren, voorhoudend dat de nieuwe voorwaarden, waaraan de aflevering door het dienstorder ondergeschikt was gemaakt, strijdig waren met de Wet;

Overwegende dat eiseres ter zitting mededeelt dat

het gevraagde attest eindelijk op 11 Mei 1948 afgeleverd werd en zij bijgevolg haar vordering beperkt tot het eisen van een schadevergoeding voor de periode van 17 Februari tot 11 Mei 1948, zijnde dus 83 dagen:

Bevoegdheid:

Overwegende dat eerste verweester de onbevoegdheid der Rechtbank opwerpt, op grond van de grondwettelijke scheiding van machten;

Overwegende dat de vordering nochtans haar oorsprong vond in de belemmering welke door verweerders of één hunner werd teweeg gebracht in de uitoefening van de persoonlijke vrijheid van eiseres om een handelsonderneming op touw te zetten of voort te zetten;

Dat dit vermogensrecht van eiseres onbetwistbaar een burgerlijk recht uitmaakt, al is de uitoefening ervan dan ook beperkt of gereguleerd door zekere wettelijke of administratieve voorschriften;

Dat trouwens de vordering er juist toe strekt te bewijzen dat de beperkingen, welke door de gemeentelijke overheid aan de uitoefening van die vrijheid werden gesteld onwettig zijn, opwerping — welke de gewone Rechtbank bevoegd is te onderzoeken; (Vgl. Cyr. Cambier, la responsabilité de la puissance publique et de ses agents blz. 299, sub. 2);

Dat bijgevolg de gewone Rechtbank bevoegd is bij toepassing van art. 92 der grondwet, (Vgl. Wigny P. Principes généraux du droit administratif belge, 1947, blz. 193, en vgl. De Page t. II nr. 1064, a);

Ten gronde:

a) ten opzichte van eerste verweester:

Overwegende dat eerste verweester vooreerst opwerpt dat het hygiëneattest niet kon afgeleverd worden, daar de herberg niet voldeed aan de meest elementaire eisen van gezondheid;

Dat zulks door eiseres ontkent wordt en dat uit de bestanddelen der zaak alleen blijkt, dat er een reukafsluiter op een sanitair apparaat ontbrak, gebrek waarvan de eiseres pas op 26 Maart verwittigd werd door de Politie en dat daags daarna reeds verholpen was;

Dat rekening houdend met de tijd, vereist voor het instellen van een onderzoek ter plaatse, deze aangelegenheid ten hoogste in aanmerking kan genomen worden om de door eiseres gevraagde schadevergoeding met een tiental dagen te verminderen;

Overwegende dat namens eerste verweester verder wordt aangevoerd dat het gemeentebestuur, en inzonderheid het Collège van Burgemeester en Schepenen, bevoegd is om de wettelijke bepalingen van art. 1 der wet van 29 Augustus 1919 aan te vullen door het opleggen van bijkomende vereisten;

Overwegende dat dit inderdaad het geval is; doch enkel wat betreft de vereisten van openbare zedelijkheid en hygiëne, bedoeld in art. 2 par. 1 derzelfde wet, dat de wetgever immers uitdrukkelijk de bevoegdheid van de gemeentebesturen dienaangaande erkent, en het om die reden is dat het hoger aangestipt gebrek op hygiënisch gebied door de Rechtbank in aanmerking dient genomen te worden;

Dat het echter een te doorzichtige argumentatie is, te beweren dat het verschuldigd zijn van achterstallige belastingen de openbare zedelijkheid raakt, temeer, wanneer dit enkel ten laste wordt gelegd van een herbergier, die het café reeds heeft verlaten en dus niet meer met het publiek in aanraking zal komen;

Overwegende dat de kwestie van de belastingen onbetwistbaar thuishoort onder art. 1 par. 1 en zij enkel

de aflevering van het attest kan verhinderen, indien het de nieuwe herbergier is, die nog taksen verschuldigd is ;

Dat verder de stof, welke behandelt wordt in art. 1, een systematisch en volledig geheel uitmaakt, dat in alle bijzonderheden is uitgewerkt door de wetgever, zodat krachtens de algemene beginselen van het bestuursrecht het gemeentebestuur onbevoegd is op dit stuk nog verder voorschriften te maken : (Vgl. Vauthier M. Précis de droit administratif de la Belgique 1937, nr. 83, bl. 106 en 107) ;

Dat trouwens bij de bespreking van de wet van 29 Augustus 1919 in de wetgevende Kamers, op grondige wijze al de middelen onderzocht werden om het aantal herbergen, waarvan België het recordcijfer bezat, te beperken en de opening van nieuwe dranksluiterijen te ontmoedigen en te bemoeilijken, zodat men wel moet aannemen dat de wetgever de in dit opzicht zeer gedetailleerde bepalingen van art. 1 volledig heeft geacht ;

Dat in dit opzicht het huidige geding een treffende gelijkenis vertoont met dit, gevonnist door de Rechtbank te Kortrijk op 9 Februari 1944, (Revue de l'administration 1935 blz. 319) ;

Overwegende ten slotte, dat het arrest Boortmeerbeek, onlangs gevelde door het Hof van Verbreking (Verbr. 1° Kamer, 29 Mei 1947, Bulletins des arrêts de la cour de Cassation, 1947 blz. 216. pas. 1947, 1,216) ingeroepen wordt, beslissend dat een openbaar bestuur slechts dan aansprakelijk kan gesteld worden, indien het werkelijk optreedt binnen de perken van zijn bevoegdheid of dat het als dusdanig moet beschouwd worden door ieder redelijk en voorzichtig mens ;

Dat dit arrest echter bedoelt dat de staatsburger gehouden is na te gaan of de bestuurlijke maatregelen ingekleed werden in de door de Wet voorziene vormen, maar dat het voorzeker niet aan de burgers wil opleggen elke daad van het bestuur, die formeel beschouwd wettig blijkt, aan een grondig onderzoek, een spitsvormig onderzoek te moeten onderwerpen, onderzoek waartoe de gewone staatsburger onbekwaam is ;

Dat ter zake trouwens, eiseres gestuit is op de onwil van het openbaar bestuur, dat gedurende maanden geweigerd heeft een rechtsweigeren in te trekken ;

Dat eerste verweerster dus terecht verantwoordelijk wordt gesteld voor de door haar veroorzaakte schade ;

b) ten opzichte van tweede verweerster :

Overwegende dat het vanwege eiseres overdreven voorkomt te gewagen van een bedriegelijk overleg tussen eerste en tweede verweerders ;

Dat tweede verweerster immers ter zake niets opgelegd heeft aan eerste verweerster en haar ook niets kon opleggen ;

Dat de zinswendingen, gebruikt door de Controleur Leonard in zijn schrijven van 27 November 1929 (om daarin te verhelpen zou het wenselijk zijn... Nuttig zou het wezen dat... Misschien zou het ook mogelijk wezen dat de hh. Politiecommissarissen... enz...) er op wijzen dat het hier enkel ging om een suggestie, ten hoogste om een verzoek van zijnentwege, en dat het gemeentebestuur derhalve gehouden was eerst na te gaan of het wettelijk mogelijk was dit verzoek in te willigen ; dat derhalve eerste verweerster op haar eigen verantwoordelijkheid gehandeld heeft en tweede verweerster buiten zake dient gesteld te worden ;

Het bedrag :

Overwegende dat het gevorderde bedrag niet overdreven voorkomt, rekening houdend met de omstandigheden, dat eiseres gedurende bedoelde tijd huur-

gelden heeft moeten betalen, die zonder nuttig voorwerp bleven ; dat zij al die tijd beroofd is geweest van de winsten op de uitoefening van het bedrijf, en dat gedurende de tijd der sluiting ongetwijfeld een gedeelte der cliënteel te niet ging ;

Om deze redenen :

De Rechtbank, rechtdoende op tegenspraak ;

Verklaart zich bevoegd, ontvangt de vordering en, er op rechtdoende, veroordeelt eerste verweerster om aan eiseres als schadevergoeding te betalen, de som van achttien duizend twee honderd vijftig frank, vermeerderd met de gerechtelijke intresten ;

Verklaart het vonnis gemeen aan tweede verweerster ;

Geeft akte aan eiseres, dat zij het geding tegenover elk der partijen afzonderlijk schat op meer dan 50.000 Frs., enkel om te voldoen aan de wetten op de bevoegdheid en de aanleg ;

Zegt dat er geen aanleiding bestaat het vonnis uitvoerbaar te verklaren bij voorbaat ;

Verwijst eerste verweerster in de kosten van het geding

BURGERLIJKE RECHTBANK TE ANTWERPEN

2e Kamer. — 10 Februari 1949.

Voorzitter : M. Blockx.

Rechters : M.M. Tricot en Douwe.

O.M. : Van de Velde.

Echtscheiding. — Gronden daartoe. — De rechter moet beoordelen welke echtscheidingsgrond de eisende partij heeft bedoeld.

Vordering tot echtscheiding door de vrouw ingesteld op grond van het onderhouden van een bijzit door de man, onder toevoeging dat dit feit een grove belediging oplevert jegens de vrouw.

Daar de rechtsgevolgen van de echtscheiding op grond van art. 230 B.W. niet volkomen dezelfde zijn als die van de echtscheiding op grond van art. 231 B.W., in verband met de al dan niet toepasselijkheid van het verbod van art. 298 B.W., moet de rechter beoordelen welke echtscheidingsgrond de eisende partij heeft bedoeld.

V.R. t/ B.A.

Aangezien verweerster, alhoewel behoorlijk gedagvaard, niet verschijnt noch iemand voor hem ;

Overwegende dat het inleidend rekwest de vraag tot echtscheiding steunt op het onderhouden van een bijzit, vastgesteld door een vonnis van de Rechtbank van eerste aanleg, zitting houdende te Antwerpen, 7de Kamer, rechtdoende in strafzaken, van 16 Juni 1948, in regelmatig uittreksel voorgebracht en kracht van gewijsde hebbende, waarbij verweerster veroordeeld is tot een geldboete van 50 Frank x 7 of 15 dagen gevangenzitting, wegens het onderhouden van een bijzit, de genaamde D., onder het echtelijk dak ;

doch dat aanlegster erbij voegt dat deze reden een voor haar zware belediging uitmaakt ;

Overwegende dat de eerste vraag die zich stelt is, te weten of de Rechtbank mag of moet ingaan op welke rechtsgronden aanlegster hare echtscheiding wenst in te leiden ; dat deze vraag van belang is, vermits de gevolgen van echtscheiding, uitgesproken op grond van art. 230 of art. 229, niet dezelfde zijn als

die van de echtscheiding, uitgesproken op grond van art. 231; dat het verbod, door art. 298 voorzien, slechts van toepassing is in zoverre de echtscheiding uitgesproken is op grond van art. 229 of 230. (De Page I, 611, Luik 3 Maart 1917, Pas. 1917, II, 191;

Overwegende dat het rekest, volgens het voorschrift van art. 236 B.W. opgesteld, de uiteenzetting der feiten moet geven, en niets meer; dat het de Rechtbank hoort te oordelen of deze feiten rechtsgronden uitmaken voor een echtscheiding;

Overwegende dat volgens rechtsleer en rechtspraak (Kluyskens 437) als beledigingen van ergen aard moeten aangezien worden « alle andere inbreuken op de huwelijkstrouw vanwege de man dan het onderhouden van een bijzit in de echtelijke woning, zoals een op zichzelf staand overspel, door de man in voor de vrouw beledigende omstandigheden gepleegd »; dat het onhouden van een bijzit dus een specifieke reden is, die bestaat buiten het kader van art. 231;

Overwegende dat anderzijds de redenen, voorzien door de art. 229 en 230 B.W.B., slechts een echtscheiding wettigen, wanneer er niet enkel zware tekortkoming is aan de plichten, uit de huwelijke staat spruitende, maar dat er vereist wordt dat deze tekortkoming een voor de andere echtgenoot beledigend karakter dient te hebben. (De Page I, 853, 3°).

Overwegende dat aanlegster, door te vermelden dat het onderhouden van een bijzit een zware belediging uitmaakt, slechts heeft bedoeld dat de toepassingsvoorwaarden van art. 230 vervuld waren, zonder dat hieruit afgeleid moet worden dat zij zich alleen steunt op art. 231.

Overwegende dat in hare laatste besluiten aanlegster de echtscheiding vraagt op basis van art. 230, minstens 231; dat hieruit nogmaals moet afgeleid worden, dat aanlegster niet uitdrukkelijk afstand heeft gedaan van het recht om de specifieke redenen van art. 230 in te roepen;

Om deze redenen,

De Rechtbank, gehoord in openbare zitting de heer Van de Velde, Substituut van de Procureur des Konings, in zijn gedeeltelijk eensluidend advies;

Rechtdoende bij verstek, alle andere en strijdige besluiten verwerpende, verklaart de rechtspleging regelmatig en, ten gronde beslissende, staat de echtscheiding tussen partijen toe ten laste van verweerder ingevolge art. 230 van het B.W.B. enz.

BURGERLIJKE RECHTBANK TE BRUSSEL

10e Kamer — 16 Februari 1949.

Voorzitter : M. Du Jardin.

Rechters : M.M. Squilbecq en Héniaux.

Pleiter : Mr. Delva loco De Cordier (Gent)

Epuratie. — Niet-toepasselijkheid van art. 1, lid 1 van het wetsbesluit van 19 September 1945 op iemand wiens benoeming tot ambtenaar nietig is krachtens het wetsbesluit van 8 Mei 1944.

Hij, wiens benoeming tot ambtenaar tijdens de bezetting krachtens het wetsbesluit van 8 Mei 1944 als nietig wordt beschouwd en die niettemin uit zijn ambt is ontzet, valt niet onder de bij art. 1, lid 1 van het wetsbesluit van 19 September 1945 van rechtswege voorgeschreven vervallenverklaring van rechten. Hij is immers nooit ambtenaar geweest.

C.V.W....

Overwegende dat het verzoek ingediend werd in de bij art. 15 van de wet van 15 Juni 1948 voorgeschreven vormen en termijnen;

Overwegende dat het verzoek gericht werd tegen het besluit van de Regent d.d. 26 November 1946, waarbij eiser uit zijn ambt afgezet werd als docent aan de Rijkslandbouwhogeschool te Gent bij zover hij door deze beslissing ambtshalve levenslang vervallen werd van de bij art. 1 al. 1 van de besluit-wet van 19 September 1945 opgesomde rechten;

Overwegende dat verzoeker, voorheen assistent bij het Rijkszuivelstation (Ministerie van Landbouw), en overgeplaatst als assistent bij de Rijkslandbouwhogeschool te Gent bij besluit van de secretaris-generaal van het Ministerie van Openbaar Onderwijs dd. 21 Augustus 1941, benoemd werd als docent aan deze Rijkslandbouwhogeschool bij besluit van de secretaris-generaal voornoemd d.d. 22 December 1941;

Overwegende dat de benoeming van verzoeker tot docent luidens besluit-wet van 8 Mei 1944 voor nietig dient te worden gehouden;

Overwegende dat in onderhavig geval verzoeker nooit openbaar ambtenaar geweest is, dat hij bijgevolg niet valt onder toepassing van art. 1, al. 1 van de besluit-wet van 19 September 1945;

Overwegende dat het besluit van de Regent dd. 26 November 1946 te zijnen opzichte de aangehaalde uitwerking niet heeft kunnen meebrengen; dat te zijnen laste geen van rechtswege vervallenverklaring bestond van de rechten, in artikel 1, al. 1 van de besluit-wet van 19 September 1945 bedoeld;

Overwegende (voor het overige zonder belang);

Om deze Redenen :

De Rechtbank, rechtsprekende op tegenspraak, gelet op, enz..., zegt voor recht dat er geen van rechtswege vervallenverklaring van de rechten in het artikel 1, al. 1 van de besluit-wet van 19 September 1945 opgesomd, in hoofde van verzoeker bestaat; verklaart bijgevolg het verzoek onontvankelijk bij gebrek aan voorwerp; verwijst eiser in de kosten van het geding.

BURGERLIJKE RECHTBANK TE MECHELEN

19 November 1948.

Voorzitter : M. Hofman.

Rechters : M.M. Gérard en Van de Wyer.

O.M. : M. Verheyden.

Epuratie. — Vrijspraak. — Inschrijving op de epuratielijst.

Onder vigueur van het wetsbesluit van 19 September 1945 was de krijgsauditeur, na vrijspraak van de betrokkene door de strafrechter, niet meer bevoegd diens naam op de epuratielijst te plaatsen op grond van een van de in artt. 2 en 3 van het wetsbesluit genoemde feiten.

Hendrickx G.

Dewelke bij schrijven van 16 Juli 1948, ter post aangetekend dd. 23 Juli 1948, de opheffing of beperking vraagt van de levenslange vervallenverklaring van het geheel der bij art. 123 sexies van het strafwetboek voorziene rechten, door hem opgelopen ingevolge beslissing van de heer Krijgsauditeur te Mechelen dd. 27 Maart 1947, bevestigd bij vonnis

dd. 4 Juli 1947 van de Rechtbank van eerste aanleg te Mechelen, bevestigd bij arrest van het Hof van Beroep te Brussel dd. 19 Januari 1948, waardoor zijn naam gebracht werd op de lijst, voorzien bij art. 4 der besluitwet van 19 September 1945 betreffende de epuratie inzake burgertrouw, zulks op grond van art. 2, 5° van voormelde besluitwet, op grond van : het feit dat hij tussen 6 September 1940 en 9 Mei 1945 een vergoeding heeft aangevraagd of aanvaard, die door de vijand of diens tussenkomst werd verleend krachtens de Duitse verordening van 6 September 1940;

.....;

Overwegende dat het verzoek tijdig in behoorlijke vorm ingediend werd en derhalve ontvankelijk is;

Aangezien beroeper vrijgesproken werd bij vonnis van de Krijgsraad te Mechelen d.d. 5 Maart 1947;

Aangezien de Krijgsraad de vervallenverklaring van zijn rechten niet heeft uitgesproken;

Dat derhalve de Heer Krijgsauditeur niet meer gemachtigd was zijn naam op de lijst te brengen, voorzien bij art. 4 der besluitwet van 19 September 1945;

Gelet op artikelen 2, 11, 12, 14, 31, 32, 34, 35, 36, 37, 40, 41 der wet van 15 Juni 1935; artikelen 6, 15 der wet van 14 Juni 1948 waarvan de Voorzitter de beschikkingen heeft aangeduid;

Om deze Redenen :

De Rechtbank recht doende op tegenspraak : verklaart het verzoek ontvankelijk; Ten Gronde : Verklaart het verzoek gegrond; Zegt voor recht dat de vervallenverklaring der rechten voorzien bij art. 123 sexes van het strafwetboek volledig zal opgeheven worden; Legt de kosten tot op heden gedaan en belopende 294 frank ten laste van de Staat; Verklaart het vonnis uitvoerbaar bij voorraad niettegenstaande verzet of hoger beroep.

NOOT : Bovenstaand vonnis is in overeenstemming met het cassatiearrest van 5 Juli 1948 (R. W. 1948-1949, 136) en met de in de daaronderstaande noot geargumenteerde mening.

Uit het vonnis blijkt niet van welk hem te lastgelegde feit de betrokkene was vrijgesproken; dit moet echter hoofdzakelijk een ander feit geweest zijn dan datgene op grond waarvan plaatsing op de epuratielijst geschiedde, daar dit laatste feit geen strafbaar feit is.

CORRECTIONELE RECHTBANK TE KORTRIJK

3 November 1948.

Voorzitter : M. Verbrugghen.

Rechters : M.M. Rommel en Tahon.

O. M. : M. De Buck.

Pleiters : Mrs Van Tomme, Kasiers, Claeys en Gillon.

Onrechtmatige daad. — Door de schuld van een arbeider op weg naar of van zijn werk aan een derde toegebracht lichamelijk letsel. — Toepasselijkheid van de artt. 1382-1384 B.W. — Niet-toepasselijkheid van het wetsbesluit van 13 December 1945.

In geval van lichamelijk letsel, onopzettelijk aan een derde toegebracht door een arbeider op de weg naar of van zijn werk, zijn de artt. 1382-1384 B.W. van toepassing. Het wetsbesluit van 13 December 1945, waarbij de werkgever aansprakelijk wordt gesteld voor de gevolgen van de ongevallen aan een arbeider overkomen op de weg naar of van zijn werk, is een uitzonderingsbepaling die niet van toepassing

is op het door de schuld van de arbeider veroorzaakte ongeval, waardoor een derde schade lijdt.

Het vermoeden van gebrek aan toezicht waarop de aansprakelijkheid van de meester ingevolge art. 1384 B.W. berust, bestaat niet ingeval van schade aan een derde toegebracht door een arbeider op weg naar of van zijn werk.

O. M. en N. t/V... en cs.

.....
Wat betreft de derde gedaagde;

Overwegende dat de P.V.B.A. «L.-D.» werd gedagvaard door het Openbaar Ministerie als burgerlijk verantwoordelijke voor de tweede beklagde wat de gerechtskosten betreft, en door de burgerlijke partij mede aansprakelijk wordt gesteld voor de schadevergoeding;

Overwegende dat luidens het Wetsbesluit van 13-12-45 de ongevallen, aan de werkman overkomen tijdens zijn heen en terugreis van het werk, worden aangezien als arbeidsongevallen;

Dat, in de memorie van toelichting er op wordt gewezen, dat deze ongevallen-wet geenszins gegrond is op het wettelijk vermoeden, voorzien bij de wet op de arbeidsongevallen, volgens hetwelk ieder ongeval, voorgekomen tijdens de uitvoering van het contract, wordt vermoed veroorzaakt te zijn door die uitvoering zelf;

Overwegende dat deze redenering zich verechvaardigt om reden dat voornoemde ongevallen zich voordoen buiten het bereik en toezicht van de werkgever;

Dat dienvolgens deze besluitwet zich als een uitzonderingsbepaling voordoet, welke enkel en alleen haar aanleiding vond in de zware risico's, voortspruitend uit een steeds groeiend aantal verkeersongevallen;

Overwegende dat de ongevallen door de werkman a fortiori niet kunnen gedekt worden door de patroon op grond van art. 1384 B. W. bij zijn heen- en terugreis van het werk veroorzaakt aan derden;

Dat deze vermoede verantwoordelijkheid van de werkgever ten opzichte van zijn aangestelde gegrond is op een gebrek aan toezicht, dat in het voorhanden geval niet kan worden verondersteld (De Page, II, p. 846);

Dat aldus de derde gedaagde dient buiten zaak gesteld te worden zowel voor wat de gerechtskosten als de schadevergoeding betreft;

Om deze redenen,

stelt de P.V.B.A. L.-D. F. buiten zaak;

Verklaart zich onbevoegd om te oordelen over de eis van de Burgerlijke Partij ten opzichte van de P.V.B.A. L.-D.;

Belast het Openbaar Ministerie met de uitvoering van dit vonnis, voor wat hem betreft.

NOOT : Geschil was ontstaan omtrent de vraag of de patroon, die ingevolge de besluit-wet van 13-12-1945 aansprakelijk wordt gesteld voor de ongevallen, aan de werkman overkomen tijdens zijn heen- en terugreis van het werk, op basis van de wet op de arbeidsongevallen, insgelijks zal dienen aansprakelijk te worden gesteld voor de schade, aan derde veroorzaakt door de werkman tijdens zijn heen- en terugreis van het werk. Kan hij bovendien burgerlijk verantwoordelijk worden gesteld voor de gerechtskosten in geval van strafrechtelijke verantwoordelijkheid van zijn aangestelde (onvrijwillige slagen en verwondingen, art. 418 en volg S. W. B.) ?

In voormeld vonnis wordt nadruk gelegd op het

vermoeden van gebrek aan toezicht door de meester, hetwelk ten grondslag ligt aan artikel 1384 B.W., een vermoeden « juris et de jure ». Het bestaan van dit vermoeden nu onderstelt een band van ondergeschiktheid, d.w.z. de bevoegdheid van de aansprakelijk gestelde persoon om aan de pleger van de onrechtmatige daad bevelen of onderrichtingen te geven.

Uit de memorie van toelichting, welke aan het besluit van 24-12-1941 voorafging en welke naderhand bij de wet van 13-12-1945 textueel werd overgenomen, blijkt inderdaad dat de wetgever bij deze verruiming van de arbeidsongevallenwet het wettelijk vermoeden, voorzien bij de wet op de arbeidsongevallen (volgens hetwelk ieder ongeval, voorgekomen tijdens de uitvoering van het contract, wordt vermoed veroorzaakt te zijn door die uitvoering zelf), geenszins tot de ongevallen, voorgekomen tijdens de heen- en terugreis van het werk, heeft willen uitbreiden.

Deze ongevallenwet dient aldus beschouwd te worden als een uitzonderingsbepaling, welke enkel en alleen haar grond vindt in de zware risico's, voortvloeiend uit een steeds groeiend aantal verkeersongevallen.

Zodra de werkmans de werkplaats verlaten heeft om zich naar huis te begeven of omgekeerd, valt hij buiten het bereik en toezicht van de patroon, zodat een der grondvoorwaarden van artikel 1384 B.W., nl. de band van ondergeschiktheid, ontbreekt.

Mocht de werkmans te vroeg het werk hebben verlaten, zo zijn wij insgelijks de mening toegedaan dat dit geen weerslag kan hebben op de burgerlijke verantwoordelijkheid van de patroon.

De duur van de ambtsbezigheden heeft op zich zelf geen invloed op de hoedanigheid van aangestelde. Er moet slechts worden rekening gehouden met de aard van de dienstbetrekkingen op het ogenblik, dat het schadelijk feit zich voordoet. (De Page, Droit civil belge, II, n° 989).

J R

RECHTBANK VAN KOOPHANDEL TE ANTWERPEN

Kort geding. — 2 Juni 1948.

Voorzitter : M. Poignard.

Referendaris : M. Verbraken.

Pleiers : Mrs Cornellie en A. Diercxsens.

Kort geding. — Vordering strekkende tot het verbod om verder gebruik te maken van een nagemaakt handelsmerk. — Strekking van het K.B. van 23 December 1934 op de oneerlijke mededinging. — Onbevoegdheid van de voorzitter der Rechtbank van Koophandel.

Blijkens het verslag aan de Koning, voorafgaand aan het besluit nr. 55 van 23 December 1934, is aan de rechthebbende de rechtsvordering om op te houden met handelingen, die inbreuk maken op zijn recht slechts verleend om de bestraffing van oneerlijke mededinging mogelijk te maken, waaruit moet worden afgeleid, dat voormeld K. B. slechts betrekking heeft op eigenlijke oneerlijke mededinging en niet op de namaak of het onrechtmatig gebruik van handelsmerken, die immers reeds strafbaar gesteld zijn bij de wet van 1 April 1879. Dit kan ook worden afgeleid uit de bepaling van art. 2, van het K.B. nr. 89 van 29 Januari 1935.

Indien mocht worden aangenomen, dat de voorzitter der rechtbank van koophandel in kort geding

een bevel zou kunnen geven om het namaken of het onrechtmatig gebruiken van een merk stop te zetten, zou eveneens moeten worden aanvaard, dat hij dezelfde bevoegdheid heeft t.a.v. het onrechtmatig gebruik van een octrooi, hetgeen onaannemelijk is, daar de voorzitter in kort geding in dat geval over vragen zou moeten beslissen, waarvan de beoordeling bij de wet uitsluitend aan de burgerlijke rechter opgedragen is.

De voorzitter van de rechtbank van koophandel in kort geding is derhalve onbevoegd om kennis te nemen van een vordering, strekkende tot het verbod om nog verder gebruik te maken van een nagemaakt merk.

N. V. Maison Alfons Simkens t/ V. Geens
(Stokerij de Torens).

Gezien de geregistreerde dagvaarding van 15 Mei 1948, strekkende tot het opleggen aan verweerder van verbod nog verder gebruik te maken van de volgens aanlegster nagemaakte merk, etiketten en capsule « Chateau Bousmard »;

Aangezien aanlegster, handel drijvend in wijn, aan verweerder verwijt gebruik te maken voor het verkopen van wijn in flessen van een etiket, dragend het opschrift « Chateau Bousmard », waarvan de samenstelling de namaking uitmaakt van haar neergelegd merk « Chateau St Marc », alsook zijn flessen te voorzien van een capsule gelijkend op de door haar aangewende;

Aangezien uit het verslag aan de Koning, dat het Besluit n° 55 van 23 December 1934 voorafgaat, blijkt dat de rechtsvordering tot ophouden ingesteld geweest is om er toe te komen oneerlijke mededingingen met straffen te kunnen bekeuren, waaruit moet afgeleid worden dat voormeld Koninklijk Besluit slechts betrekking heeft op eigenlijk oneerlijke mededinging, en niet op namaking of onrechtmatig gebruik van handelsmerken, vermits zulks reeds betoogd was door de straffen voorzien door de wet van 1 April 1879;

Aangezien uit de bepaling van art. 2 van het Koninklijk Besluit n° 89 van 29 Januari 1935, die uitdrukkelijk het beginsel gehuldigd heeft dat niemand aanspraak mag maken op het uitsluitend gebruik van een fabrieks- of handelsmerk, indien hij hetzelfde niet gedeponereerd heeft, het besluit moet getrokken worden, dat de Regering enige weken te voren door Artikel 1 van voormeld Koninklijk Besluit de onrechtstreekse bescherming van bedoelde merken niet had willen verzekeren bij middel van een bevel tot ophouden, door de Voorzitter der Rechtbank van Koophandel uit te spreken;

Aangezien aannemen dat de rechtsvordering tot ophouden, ingesteld door art. 1 van het K. B. n° 55, kan uitlopen op een bevel op te houden met het namaken of het onrechtmatig gebruik van een handelsmerk, tot gevolg zou hebben dat men aan de Voorzitter der Rechtbank van Koophandel de bevoegdheid zou moeten erkennen het ophouden van het namaken van een octrooi te bevelen, alhoewel dergelijke beslissing het oplossen zou vereisen van vraagstukken, waarover de uitspraak door de Wet uitsluitend aan het Burgerlijk Gerecht voorbehouden is (Verbr. 16 Maart 1939, P. 1939, bl. 150), aangezien het verwijt, tot verweerder gericht, de capsule van aanlegster's flessen nagemaakt en gebruikt te hebben, in nauw verband staat met het overige van de eis;

Om deze redenen :

Melding makend dat artikel 2 van de Wet van 15 Juni 1935 in acht genomen werd;

Verklaren (.....) ons onbevoegd;

RECHTBANK VAN KOOPHANDEL TE GENT

1e Kamer. — 5 Maart 1947.

Referendaris : M. E. Vrebos.

Pleiters : Mrs. Van der Stegen en Van Hauwermeiren.

Rivierbevrachting. — Art. 57 van de wet van 5 Mei 1936. — Tekort bij de lossing.

De vaststelling op tegenspraak door de vervoerder en de geadresseerde van het bestaan van een tekort bij de lossing stelt de geadresseerde vrij van het schriftelijk voorbehoud of bezwaar, voorgeschreven bij art. 57 van de wet van 5 Mei 1936 op de rivierbevrachting (art. 7 van de wet van 25 Augustus 1891 op de vervoerovereenkomsten).

Belgian Star Shipping Cy t./ N. V. Volksbelang.

Aangezien het vaststaat dat op 15 November 1945 te Zolder, schipper De Bondt, aan boord van het schip « Gaston », toebehorende aan aanlegster, een hoeveelheid van 277.400 kilo's gewassen kolen ontvangen heeft ter bestemming van verweerster te Gent; dat, bij ontlading te Gent op 1 December 1945, geconstateerd werd door de stedelijke gezworen wegers-meters dat de hoeveelheid der ontladen kolen een gewicht van 263.785 kilo vertegenwoordigde, d.i. een tekort van 13.615 kilo;

Aangezien verweerster, hier gedagvaard tot betaling van het saldo van de vrachtprijs, beweert de waarde van de ontbrekende kolen te mogen afhouden;

Dat aanlegster tegenwerpt dat dit verweer niet ontvankelijk is bij gebrek aan alle schriftelijk voorbehoud of bezwaar van verweerster in de termijn, voorzien door art. 7 van de wet van 25 Augustus 1891 op de vervoerovereenkomst, overgenomen in art. 57 van de wet van 5 Mei 1936 op de rivierbevrachting;

Aangezien het gewicht der ontladen kolen geenszins door aanlegster betwist wordt;

Dat de vaststelling op tegenspraak, tussen vervoerder en geadresseerde, van het bestaan van een tekort bij de lossing vrijstelling geldt van het bezwaarschrift, voorzien door de ingeroepen wetsbepaling; (Verbr. 15-2-1915, Jur. comm. Fl. 1915, n° 4403; Handelsrechtb. Gent, 29-6-1916, ibid. 1916, n°. 4464; verg. Ber. Gent, 5-12-1938, ibid. 1938, n°. 5859);

Dat bovendien blijkt uit de voorgelegde stukken dat de dag zelve der ontscheping, 1 December 1945, de militaire contrôle-zending « Sedichar », na verhoor van de schipper, hem in overtreding van art. 4 van de besluitwet van 22 Januari 1945 verklaard heeft en dat, ten gevolge van het opgemaakte proces-verbaal, een onderzoek door de betugelende rechtsmacht tegen deze ingesteld werd wegens huisdiefstal van kolen; dat de schipper, dus, tijdig in de gelegenheid gesteld werd de bestanddelen van zijn verweer te verenigen; dat de belangen van de vervoerder aldus genoegzaam gevrijwaard geweest zijnde, overeenkomstig de wil van de wetgever, het middel van niet-ontvankelijkheid dient afgewezen (z. opmerkingen sub. Jur. comm. Fl. 1927, n°. 4763);

Aangezien, ten gronde, de strafvordering tegen schipper De Bondt, op verslag van de scheepskundige G. Dieryckx, geleid heeft tot een beschikking van buitenvervolginstelling;

Dat aanlegster beweert dat er mag rekening gehouden worden met een reisverlies van 5 %; dat het tekort hier circa 4,9 % van het totaal gewicht der lading vertegenwoordigt;

Aangezien, behoudens bijzondere omstandigheden,

er te Gent een reisverlies van 3 % op de gewassen kolen aangenomen wordt (Handelsrechtb. Gent, 9-6-1910, Jur. comm. Fl. 1910, n°. 3675);

Dat, in zake, een getuigschrift van de « Charbonnages de Helchteren et Zolder » voorgelegd wordt, luidens hetwelk de gehalte in vochtigheid van de kolen in het schip « Gaston » geladen 5,9 % bedroeg; dat, in acht genomen die verklaring en de overwegingen van de gerechtelijke deskundige Dieryckx, het ingeroepen reisverlies niet als overdreven dient beschouwd;

Om deze redenen :

De Rechtbank van Koophandel te Gent veroordeelt verweerster om te betalen aan aanlegster de som van 13.246,15 fr. voor saldo van vrachtprijs, meer de rechterlijke intresten en de gedingkosten.

VREDEGERECHT VAN LEUVEN

2e Kanton. — 4 Maart 1947.

Vrederechter : M. Theunis.

Pleiters : Mrs. Hoschet en Tielemans.

Levensonderhoud. — Machtiging van de vrouw krachtens art. 214, b, B.W. — Ook mogelijk t.a.v. van het tegoed op een spaarboekje.

Krachtens art. 214b B. W., kan de vrouw door de rechter worden gemachtigd tot inning van het tegoed op een ten name van beide echtgenoten gesteld spaarboekje van de Algemene Spaar- en Lijfrentenkas. Immers, de houder van een spaarboekje heeft tegenover de Spaarkas een « schuld-vordering » in de zin van voormeld wetsartikel.

tijen geveld en hetwelk kracht van gewijsde verkregen

Aangezien over het principe van de tussenkomst van heeft, dat het er enkel om gaat, wijl verweerder uit zijn bediening van politieagent ontslag heeft moeten nemen, de bij voornoemd vonnis aan eiseres verleende delegatie over te dragen van de destijds door verweerder genoten wedde om het bedrag van een spaarboekje der Algemene Spaar- en Lijfrentenkas, op naam van beide partijen opgemaakt; dat derhalve de door verweerder ten bewijze voorgebrachte feiten, waaruit hij het slecht gedrag zijner echtgenote wil doen blijken, zonder draagkracht zijn ter zake en niet in aanmerking hoeven genomen te worden;

Aangezien verweerder inbrengt dat de machtiging, voorzien bij artikel 214b van het burgerlijk wetboek niet kan worden uitgeoefend op het bedrag van een spaarboek, daar het hier geen inkomen, noch een schuldvordering, noch een opbrengst van de arbeid geldt, doch wel een kapitaal;

Aangezien het bedrag van een spaarboekje gewis een kapitaal, doch tevens een schuldvordering uitmaakt ten behoeve van de houder van het boekje en ten laste van de spaarkas die het uitgegeven heeft; dat de wet klaar en uitdrukkelijk is en geen het minste onderscheid maakt tussen de verschillende soorten schuldvorderingen, in de gebruikelijke zin van het woord, die ten voordele van een der echtelieden zouden bestaan;

Aangezien overigens uit de rechtspraak alsmede uit de rechtsleer, uitgaande van schrijvers die hun stelling geput hebben uit de bron zelf der voorbereidende werken van de wet van 20 Juli 1932, blijkt dat het inzicht van de wetgever wel degelijk geweest is de machtiging voorzien bij artikel 214b toepasselijk te maken op alle hoegenaamde door derden verschuldigde sommen, zelfs op die, welke geen inkomsten vertegen-

woordigen, en dat het precies met deze bedoeling is dat de bewoording «schuldvorderingen» in de wettekst werd ingelast (zie doorwrochte verhandeling door Robert Pirson in Belg. Jud. 1938 Kol. 421; Vredege, Châtelet, 2 October 1936, J. J. de P. 1936, blz. 356; Cf. Georgette Ciselet, Commentaire de la loi du 20 juillet 1932, blz. 38);

Aangezien met inachtneming van de verschillende omstandigheden der zaak, het past de aan eiseres te verlenen machtiging vast te stellen zoals hierna gedaan;

Om deze Redenen (zonder belang).

VREDEGERECHT TE ANTWERPEN

2e Kanton — 21 October 1948.

Vrederechter: M. Jans.

Pleiters: Mrs. Jacobsohn en P. Pollet.

Huur en verhuur. — Verhuurde plaatsen praktisch onbewoonbaar tengevolge van zware beschadiging. — Art. 1722 B.W.

Indien de verhuurde plaatsen door oorlogsgeweld zó zwaar beschadigd zijn, dat ze praktisch niet meer kunnen bewoond worden, moet de huurovereenkomst geacht worden van rechtswege te zijn verbroken. (Art. 1722 B.W.)

Krakowsky t/ Campe, Eyckmans en N.V. St. Antoine.

Overwegende dat de deskundige besluit dat het magazijn waarvan sprake onmiddellijk na de ontplofing van de vliegende bom, die het achterste gedeelte van het gebouw, waarin de verhuurde plaatsen zich bevinden op 29 December 1944 vernielde, onbruikbaar was omdat de spiegelruiten der vitrien gebroken waren, de twee binnendeuren uitgerukt en de bezetting van de zijmuur beschadigd of zelfs afgefallen was; dat het echter mits betrekkelijk lichte herstellingen, waarvan de prijs, rekening gehouden met de zwarte markt prijzen in voege in Januari 1945, hoogstens drie duizend frank zou bedragen hebben, bruikbaar is kunnen gemaakt worden, d.i. in dusdanige staat gesteld, dat de winkel kon uitgebaat worden zoals vele winkels in soortgelijke omstandigheden uitgebaat werden tijdens de periode der V bommen; dat de winkel zich heden nog in dezelfde staat bevindt als op 10 Mei 1940;

Overwegende dat de deskundige zijn besluiten hoofdzakelijk steunt op een proces-verbaal van vaststelling en schatting dat door architect Wauters werd opge maakt op 15 Oktober 1945, nadat hij in het voorjaar de plaatsen onderzocht had;

Overwegende dat de deskundige aanmerkt, dat de verklaringen van verweerders en sommige bescheiden formeel in tegenstrijd zijn met de vaststelling van de heer Wauters n.l. betreffende de toestand van de zijmuur van de winkel, die volgens gezegde verklaringen en bescheiden zou ingestort zijn;

Overwegende dat deskundige Smits echter terecht de mening uitdrukt, dat de minutieuze beschrijving door een gewetensvol deskundige opgesteld meer geloof verdient dan een verklaring gedaan door de aannemer ener partij verschillende maanden nadat hij de herstellingswerken heeft uitgevoerd;

Overwegende dat de deskundige aanneemt dat het mogelijk is dat, na het onderzoek van deskundige Wauters tijdens de uitvoering van herstellingswerken, de aannemers vastgesteld hebben dat de muur gebaar-

sten was, ja zelfs bouwvallig en moest vernieuwd worden en versterkt door pijlers in gewapend beton;

Overwegende dat eerste en tweede verweerders aan de deskundige bekend hebben dat zij de winkel verlaten hebben na het aangetekend schrijven van Mr. J. Mertens, waaraan herinnerd werd in ons tussenvonnis.

Overwegende dat zoals gezegd in voormeld vonnis eerste en derde verweersters een gans nieuwe huurovereenkomst aangingen.

Overwegende dat uit al de bovengaande gegevens dient afgeleid dat zo de verhuurde plaatsen niet volledig buiten gebruik gesteld werden, zij nochtans praktisch niet meer bewoonbaar waren, en afgezien het gevaar dat de bewoners liepen tengevolge van de staat van het gebouw waarin de plaatsen gelegen waren en van de werken die erin moesten vermeld worden;

Overwegende dat het in die omstandigheden aangenomen dient te worden dat de huurovereenkomst van rechtswege verbroken werd, bij toepassing van art. 1722 van het B.W.; dat aanlegster derhalve geen huurster meer was en dat zij de vereisten van art. 30 van het besluit van 12 Maart 1945, noch van art. 22 van de wet van 31 Juli 1947 niet vervult.

Om deze redenen,

Wij Vrederechter rechtdoende tegensprekelijk.

Verklaren de eis ongegrond, wijzen hem af en verwijzen aanlegster in de kosten des gedings.

NOOT: Tegen dit vonnis werd hoger beroep ingesteld.

ARBEIDSGERECHTSHOF TE BRUSSEL

Kamer werklieden — 10 Juni 1948

Voorzitter: M. Verougstraete.

Pleiters: Mrs Van Dievoet en Tielemans (Leuven).

Arbeidsongeval. — Maatschappelijke Zekerheid. — Bevoegdheid van het Arbeidsgerecht. — Verantwoordelijkheid van de werkgever.

De verplichtingen bepaald door het wetsbesluit van 28 December 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid maken deel uit van het arbeidscontract, daar dit wetsbesluit en zijn uitvoeringsbesluiten van openbare orde zijn.

Een betwisting betreffende de gevolgen van het niet nakomen van zulke verplichtingen betreft het arbeidscontract, zoals het door de wet werd aangevuld, en ligt in de bevoegdheid van het Arbeidsgerecht.

Wanneer de geleden schade twee oorzaken heeft moet de verantwoordelijkheid niet noodzakelijk verdeeld worden. Indien het verzuim van de werkgever 'n onmisbaar oorzakelijk bestanddeel van de schade uitmaakt, is de werkgever geheel verantwoordelijk, omdat zonder zijn nalatigheid, de schade niet zou zijn ontstaan.

Rummens t/ Bex.

Gezien het beroep, aangetekend door Rummens Charles, de 27 December 1946, tegen het vonnis uitgesproken door het Arbeidsgerecht van eerste aanleg van Brussel, de 19 Juli 1946;

Gehoord de partijen wederzijds vertegenwoordigd, de eiser in beroep, door Meester Van Dievoet, loco

P. Anciaux, en de gedaagde in beroep, door Meester Fr. Tielemans, advocaten te Leuven, ter zitting van 8 April 1948;

Overwegende dat het beroep regelmatig is in de vorm en dat er generlei onontvankelijkheidsmiddel wordt opgeworpen;

Overwegende dat partijen zich neerleggen bij het vonnis waartegen beroep wat betreft het eerste, derde en vierde punt van de eis, en dat enkel nog betwist wordt de eis strekkende tot betaling van een som van 17.920 frank ten titel van schadevergoeding voor ongeval, inbegrepen ziekengeld voor 200 werkdagen;

Overwegende dat het vonnis a quo de appellant heeft veroordeeld tot betaling van een bedrag van 14.907,40 frank uit dien hoofde, en dat geïntimeerde zich neerlegt bij deze schatting, dat hij ter zitting echter verklaart dat van deze som 1.000 frank moet worden afgetrokken, die bij vergissing tweemaal werd in rekening gebracht, zijn eis aldus terugbrengend op 13.907,40 frank;

Overwegende dat geïntimeerde op Zondag 15 April 1945 het slachtoffer werd van een ongeval, dat wel schijnt aan zijn onvoorzichtigheid te kunnen worden toegeschreven, wanneer hij zich, gedurende een ontspanningstochtje, op een tram bevond;

Overwegende dat geïntimeerde laat gelden dat zijn werkgever ingevolge het wetsbesluit van 28 December 1944 de verplichting had hem te laten genieten van de voordelen der maatschappelijke zekerheid;

Dat de appellant deze verplichting trouwens niet betwist;

Dat het insgelijks vaststaat dat appellant deze verplichtingen niet heeft nageleefd;

Overwegende dat geïntimeerde betoogt dat door het verzuim van appellant bij de vergoedingen, die hem wettelijk toekwamen tengevolge van het voorgekomen ongeval, heeft moeten derven, en dat hij dus het recht heeft rechtstreeks van appellant deze vergoeding te eisen;

Wat betreft de bevoegdheid :

Overwegende dat appellant beweert dat het Arbeidsgerecht onbevoegd is, daar het niet gaat over een geschil betreffende het arbeidscontract in de zin van artikel 43 van de wet van 9 Juli 1926, begrip dat volgens hem restrictief moet worden geïnterpreteerd, daar de bevoegdheid der Arbeidsgerechten uitzonderlijk is;

Overwegende dat terecht de eerste rechter in zijn motivering aanvoert dat het Arbeidsgerecht bevoegd is voor alle vorderingen die hun oorsprong vinden in het arbeidscontract, behalve voor de arbeidsongevallen, hetgeen hier niet het geval is;

Overwegende dat de vordering in casu rechtstreeks haar oorsprong vindt in het arbeidscontract, vermits de gevraagde vergoeding enkel en alleen bestaat uit die sommen waarop de geïntimeerde recht heeft ingevolge het bestaan van een arbeidscontract tussen partijen;

Overwegende dat inderdaad de verplichtingen van de werkgever bepaald door het wetsbesluit van 28 December 1944 door de wil van de wetgever wezenlijk deel uitmaken van het arbeidscontract;

Dat inderdaad het wetsbesluit van 28 December 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid, als ook de uitvoeringsbesluiten ervan, van openbare orde zijn, en dat zij zich aan de contracterende partijen opdringen, in geval van stilzwijgen van het contract en zelfs indien het contract ermee strijdige bepalingen moest bevatten;

Overwegende dat de vordering dus wel voortvloeit uit het arbeidscontract, zoals het door de wetgever imperatief werd aangevuld, en dat het wel gaat over een betwisting betreffende het arbeidscontract in de zin van artikel 43 van de wet van 9 Juli 1926;

Ten gronde :

Overwegende dat appellant aanvoert dat de schade door geïntimeerde ondergaan, een onmiddellijk en rechtstreeks gevolg is van zijn eigen fout, en dat er integendeel geen onmiddellijk en rechtstreeks verband bestaat tussen de fout van appellant (niet aansluiten bij de maatschappelijke zekerheid) en de schade;

Dat hij vraagt dat in elk geval de schade zou worden verdeeld, daar het grootste deel van de verantwoordelijkheid ligt bij geïntimeerde;

Overwegende dat de schade geleden door geïntimeerde in haar geheel, een gevolg kan zijn van de onvoorzichtigheid door hem gepleegd; dat echter de schade tot op de hoogte gevorderd door geïntimeerde ongetwijfeld veroorzaakt werd door de tekortkoming van appellant, dat aldus deze schade om tot stand te komen onmisbaar twee oorzaken moest hebben, het ongeval met de schuld van het slachtoffer of van een derde enerzijds, het verzuim van aansluiting bij de maatschappelijke zekerheid anderzijds;

Overwegende dat het onbetwistbaar vaststaat dat het verzuim van appellant een onmisbaar oorzaaklijk bestanddeel uitmaakt van de schade, in de mate waarin zij het voorwerp uitmaakt van het huidige geschil, in de zin dat, in concreto die schade niet zou bestaan zonder de nalatigheid van appellant (De Page, T. II, n° 958 en volgende);

Overwegende dat in casu er geen sprake van kan zijn de verantwoordelijkheid te verdelen wegens de fouten gepleegd door geïntimeerde;

Overwegende inderdaad dat de fout die misschien wel door geïntimeerde werd gepleegd en die aanleiding heeft kunnen geven tot het ongeval, niet zou kunnen inachtgenomen worden indien zij bewezen was, daar het vaststaat dat het verzekeringsorgaan de schade betaalt zelfs in geval van onvoorzichtigheid van het slachtoffer, en dat het doel van de maatschappelijke zekerheid ook is de werknemer tegen zijn eigen onvoorzichtigheid te beschermen;

Overwegende desaanvaande dat terecht de eerste rechter heeft laten gelden dat de werkgever aansprakelijk is voor de betaling van zijn eigen bijdrage en voor die van zijn werknemer, en dat appellant deze verplichting niet heeft nageleefd, dat geïntimeerde in deze geen nalatigheid kan worden ten laste gelegd;

Dat appellant dus wel de algehele verantwoordelijkheid moet dragen van zijn nalatigheid;

Overwegende, wat betreft het bedrag der vordering, dat het blijkt uit het bewijs afgeleverd door het Sint Pietershospitaal dat geïntimeerde van 15 April 1945 tot 8 Mei 1945, en van 6 tot 9 November in behandeling was; dat het bewezen is dat het Rijksfonds voor de algehele werkonbekwaamheid in onderhavig geval 60 % van het forfaitair dagelijks loon van 90 frank, zegge 54 frank, per dag zou hebben uitbetaald, en 70 frank per dag voor de onderhoudskosten in een kliniek voor heelkundige bewerking;

Overwegende dat appellant geen enkel bewijs ervan levert dat deze bedragen, die vastgesteld zijn door de koninklijke besluiten terzake in werkelijkheid minder zouden moeten zijn;

Dat het voldoende blijkt uit de bewijzen aangevoerd door geïntimeerde dat deze vanaf 15 April 1945 tot op 9 November 1945 volkomen werkonbekwaam is geweest;

Dat de schade dus als volgt moet worden berekend :

Verzorging en onderhoudskosten in de kliniek, 29 dagen aan 70 frank	2.030,00
Operatiezaal en kosten	204,00
Medicamenten	762,00
Werkonbekwaamheid, 200 werkdagen aan 54 frank	10.800,00

Te samen 13.796,00

Om deze redenen,

Het Arbeidsrecht van Beroep te Brussel, Kamer voor Werklieden;

Gezien artikel 24 van de wet van 15 Juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken;

Verklaart zich bevoegd;

Ontvangt het beroep, en erover recht doende;

Doet het vonnis a quo te niet, aangaande het tweede punt der vordering;

Veroordeelt appellant om aan geïntimeerde te betalen de som van 13.796 frank;

Bevestigt het vonnis a quo voor het vorige;

Veroordeelt beroeper tot de kosten van het beroep.

BALIELEVEN

Grondwet, Provinciale Wet, Gemeentewet, met aanvullende wetten. — Officiële tekst volledig bijgewerkt door Prof. Dr. J. VAN HOUTTE en Dr. C. KETELAER. — 1949. — Onze Tijd, Uitg. A. Manteau, Brussel.

Bij de uitgeverijfirma A. Manteau te Brussel is een nieuwe uitgave verschenen van de teksten der Grondwet, Provinciale Wet en Gemeentewet, met aanvullende wettelijke bepalingen, het alles bijgewerkt tot 1949.

In dit handig boekje zijn de meest onontbeerlijke teksten van het Belgisch publiek recht gepubliceerd. De namen van Prof. Van Houtte en Dr. C. Ketelaer, die de teksten hebben bijgewerkt, staan borg voor degelijkheid en volledigheid.

In een bijvoegsel is ook de tekst gepubliceerd der recente wet betreffende de gemeentelijke en provinciale financiën.

GEYSEN R. — *Jurisprudence du travail (1922-1948), avec notes critiques.* — *Arbeidsrechtspraak (1922-1948) met critische nota's.* — Maison Ferd. Larrier S.A. — Brussel. — 1949.

Enkele tijd geleden spraken wij in ons tijdschrift met lof over het boek «De kontrakten der arbeiders en de arbeidsgerechten», uitgegeven door de heer R. Geysen, rechtskundige bijzitter bij het Arbeidsrecht te Antwerpen en bestuurder van de «Revue de droit social et des tribunaux du travail».

Het werk, dat thans voor ons ligt, is een aanvulling van dit eerste boek.

In het hoger vermeld werk waren ontelbaar vele jurisprudentiële beslissingen aangehaald, die door de belangstellenden steeds dienden opgezocht te worden in alle mogelijke tijdschriften en verzamelwerken.

De auteur heeft de gelukkige gedachte gehad in het boek, dat hij thans heeft gepubliceerd, een uitvoerige samenvatting te geven van al de rechterlijke beslissingen die hij in zijn vorig werk had aangehaald. Dezelfde indeling en ordening is in acht genomen. De samenvattingen zijn vermeld in de oorspronkelijke taal; wat de Nederlandse teksten betreft, wordt steeds de Franse vertaling bijgevoegd.

Talrijke critische nota's onder de rechterlijke beslissingen belichten de waarde of de draagwijdte van sommige der aangehaalde beslissingen.

Het boek, dat een samenvatting is van heel de arbeidsrechtspraak en waarin bijna 3000 vonnissen en arresten worden aangehaald, zal uitstekende diensten bewijzen aan de practici die zich met het arbeidsrecht bezighouden.

BALIELEVEN

Vlaamse Conferentie der Balie van Antwerpen

Op Maandag, 2 Mei l.l., bracht de Vlaamse Conferentie een bezoek aan het gesticht voor geesteszieken Bethanie te St. Antonius-Brecht.

Talrijke confraters hadden er aan gehouden dit bezoek bij te wonen. Onder deskundige leiding werden de lokalen en inrichtingen bezocht en talrijke wetenswaardigheden werden aan de deelnemers medegedeeld.

TIJDSCHRIFTEN

Nederlands Juristenblad, afl. 18 van 30 April 1949. Mr. M. V. Polak, Delagatie van wetgeving. — Mr. J. E. Van Leeuwen, Wetsontwerp Landbouwgronden, met onderschrift van Prof. Mr. J. H. Beekhuis. — Mr. G. J. Van Brakel, Vereenvoudiging of afschaffing der z.g. dwangbevelprocedure. — Mr. E. H. Bax, De «geldige reden van verhindering» in art. 150 lid 3 der Kieswet.

Weekblad voor Privaatrecht, Notaris-ambt en Registratie, nr. 4084 van 30 April 1949.

Jhr. Mr. C. M. O. Van Nispen tot Sevenaer, Het grensgebied tussen geoorloofde en ongeoorloofde beperkingen der gewetensvrijheid. — Mr. E. van Saher, Een Nederlandse akte van overlijden in een New Yorkse Arrondissements-Rechtbank. — Y. D. C. Van Duyn, Rechterlijke en administratieve beslissingen in zake notariaat en fiscaalrecht.

Journal des Tribunaux, 1 Mei 1949, nr. 3808.

Théo Collignon, Actualité de la défense sociale.